



A Hundred Flowers

百花

วันวานจากไป
หัวใจกลับมา

ดาวมูระ เก็งกิ เซียน
ชัยจริงฉง แปลา



DAIFUKU

百

A Hundred Flowers

花

คาวามูระ เก็งกิ เขียน
ซึบจิงจั้ง แปล



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

A Hundred Flowers 百花

คาวามูระ เก็งกิ เขียน
ซึบจริงจั้ง แปล

Hyakka

© 2019 Genki Kawamura All rights reserved.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0511-3

คาวามูระ, เก็งกิ.

A Hundred Flowers.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2566.

248 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ซึบจริงจั้ง, ผู้แปล. II. สุวิมล, ผู้วาดภาพประกอบ.
III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0511-3

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ คณิต นนทเปารยะ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

ทินภาส พาหะนิชย์

บรรณาธิการเล่ม

วลัยรัก ชัยวงษ์

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

Molvisu

ศิลปกรรม

รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

อภิญา ผาสุดา

ฝ่ายการตลาด

ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัศคนัฐ ชุมนุม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซอย พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th



พิมพ์ที่
กร.สาخنอนสายธารินทร์
www.greenread.com

จากใจสำนักพิมพ์

เรื่องราวความรักและความทรงจำระหว่างแม่ลูกที่จะตราตรึงผู้อ่านตลอดไป “A Hundred Flowers” แม่ผู้เป็นโรคสมองเสื่อม กำลังลืมเลือนอดีตที่ตัวเอง เคยทำร้ายลูกไว้ ส่วนลูกที่อยู่ในช่วงที่กำลังจะมีลูก ก็ต้องมาดูแลแม่ซึ่งทำร้าย ตัวเองในวัยเด็ก ฝังใจไม่ลืม คนหนึ่งหลงลืม คนหนึ่งเหมือนจะไม่ยอมลืม เมื่อ แม่ลูกได้มาพบกันอีกครั้งในช่วงเวลาที่อ่อนแอ ลูกต้องตามหาพลุที่แม่พูดถึงตลอด เวลา สุดท้าย สัญลักษณ์ที่แม่จดจำได้แม่จะลืมเรื่องราวต่างๆ ไปแล้ว กลับทำให้ ลูกนึกคิดถึงบางสิ่งเปลี่ยนแปลงเขาไปตลอดกาล

ยูริโกะแม่ผู้กำลังค่อยๆ ลืมเลือนทุกสิ่ง แม่สิ่งที่ทำประจำ เช่น ซื้อของกิน เข้าบ้าน ก็ยังพลาดซื้อของที่มีอยู่เต็มตู้เย็นกลับมาบ้านอีกซ้ำๆ โดยไม่รู้ตัว แต่ถึง จะเลอะเลือนแค่ไหน แม่ก็พยายามเหนี่ยวรั้งความทรงจำเกี่ยวกับลูกไว้สุดใจ อิชิมิ ลูกชายผู้เคยผิดหวังที่แม่ทิ้งไป และแยกตัวออกจากแม่ จะไปพบแม่เฉพาะในวันเกิด ของทุกปี เขาพยายามปฏิเสธความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับแม่ แต่ความทรงจำ ที่จางหายไปกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นในใจอีกครั้ง

เมื่อชะตานำพาทั้งคู่ให้ต้องมาเดินทางผ่านช่วงเวลาอันแสนเจ็บปวดและ ขมขื่นไปด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างก็มีคำถามในใจและรอให้มีใครสักคนเข้ามาเติมเต็ม ความว่างเปล่าภายใน

สำนักพิมพ์ไดฟูกูภูมิใจเสนอนิยายลำดับที่ 4 ของคามูระ เก็งกิ “A Hundred Flowers” Bestseller ที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ “ให้รักพามาแม่กลับมา”

สำนักพิมพ์ไดฟูกู

จากใจนักแปล

ผมได้ยินชื่อของ ความมูระ เก็งกิ บ่อยๆ ในฐานะโปรดิวเซอร์มือทองแห่งวงการภาพยนตร์ญี่ปุ่นยุคใหม่ที่หยิบจับงานชิ้นไหนก็ประสบความสำเร็จสร้างรายได้ล้นมทหลายมาแล้วแทบทุกเรื่อง จนได้มามีโอกาสแปลบรรยายไทยให้ภาพยนตร์ขนาดยาวเรื่องแรกของเขาที่เข้าฉายในประเทศไทยไปเมื่อปลายปีที่แล้ว หนังสือเล่มนี้สร้างมาจากหนังสือที่เขาเขียนเอง ซึ่งก็คือเล่มนี้ที่กำลังอยู่ในมือของคุณผู้อ่านนั่นเองครับ

ในหน้าสุดท้ายตรงส่วนรายชื่อผู้มอบความอนุเคราะห์ให้การสัมภาษณ์ เพื่อให้เป็นข้อมูลในการเขียนหนังสือเล่มนี้ มีชื่อของผู้หญิงคนหนึ่ง นามว่า ‘นาคาางาวะ โยชิโกะ’ เธอคือคุณยายของคุณความมูระ-ผู้เขียน คุณความมูระเล่าให้สื่อฟังในหลายๆ การสัมภาษณ์ว่า ในวันที่เขาได้เจอหน้าคุณยายอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอกันมานาน คุณยายถามคุณความมูระว่า “คุณเป็นใครหรือ” คุณมูระ? เหมือนจะเป็นมุกตลก แต่ความจริงคือคุณยายจำหลานชายตัวเองไม่ได้แล้วเพราะคุณยายเป็นโรคสมองเสื่อม หลานชายกลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับคุณยาย และเมื่อจำไม่ได้ มันก็เหมือนกับความสัมพันธ์นั้นไม่เคยมีอยู่ ไม่มีสถานภาพในฐานะ ‘ยายกับหลาน’ หลงเหลืออีกต่อไป... แน่นอนว่าคุณความมูระเองก็คงรู้สึกสะเทือนใจไม่น้อย แต่มันก็กลายมาเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเริ่มตั้งคำถามว่า จริงๆ แล้วสิ่งที่สร้างให้เขาเป็นเขา อาจไม่ใช่เลือดเนื้อร่างกาย แต่คือความทรงจำที่เรายังไม่ลืมต่างหาก

ความสุขของหนังสือบางเล่ม อาจอยู่ที่ว่ามันพาให้เราเชื่อและเข้าไปเจอประสบการณ์ใหม่ๆ ในโลกที่ผู้เขียนสร้างสรรคขึ้นมาได้มากน้อยเพียงไหน แต่สำหรับเรื่องนี้ ทุกครั้งที่ได้อ่านความทรงจำของตัวละครในเรื่อง ผมไม่ได้เห็นแค่ภาพความทรงจำของตัวละคร แต่เห็นภาพความทรงจำในชีวิตของตัวเอง ผุดขึ้นมาในหัวทีละจุดสองจุด เหมือนดอกไม้ไฟที่เบ่งบานขึ้นมาบนท้องฟ้าแบบไม่ทันได้ตั้งตัว เป็นประสบการณ์อันอบอุ่นในหัวใจแบบหน่วงๆ ที่อยากให้คุณผู้อ่านได้สัมผัสเช่นเดียวกันครับ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ



พอเปิดประตูก็เจอห้องฟ้าสีเหลืองแผ่ว่างไกลสุดสายตา

ไม่มีเมฆเลย แต่ก็ไม่เห็นพระอาทิตย์เช่นกัน ฉันลงเนินไปเลียวซ้าย
ตรงทางแยก ต้องรีบแล้ว อีซีมิใกล้จะมาแล้ว เห็นบ้านเดี่ยวขนาดเท่าๆ กัน
ตั้งเรียงหน้ากระดานไปตามทางเนินที่ค่อยๆ ลาดเท ได้ยินเสียงเปียโน น่าจะดัง
มาจากบ้านไหนสักบ้าน เป็นบทเพลง ‘ทรอยเมไร’ ของซูมันน์ ยังเล่นสะดุดอยู่
ตรงห้องที่สองมาตั้งหลายครั้งแล้ว จริงสิ วันนี้ต้องไปสอนเปียโนนี่นา น้องมิคุ
เล่นโน้ตตัวเรกับตัวฟาให้ชัดๆ นะ ตายจริง ถึงเวลาต้องเริ่มเรียนเปียโน
แล้ว แต่ฉันต้องไปอีกทีหนึ่งก่อน ไปไหน นี่ฉันกำลังมุ่งหน้าไปไหน เออใช่
ฉันต้องไปซูเปอร์มาร์เก็ตหน้าสถานีรถไฟ ค่ะนี่อีซีมิจะมาหา ฉันจะทำ

ข่าวฮายาซึกิกับไซ่เจียวหวานๆ ของโปรดของเขาให้กิน ต้องมีมะเขือเทศชิ้นใหญ่ๆ ด้วย หมายองเนสยังมืออยู่ไหนนะ ซื่อเผื่อไว้หน่อยดีกว่า อิชิมิคงใกล้จะถึงสถานีรถไฟแล้ว ต้องซื้อของให้เสร็จ รีบเดินหน่อยดีกว่า เสียงสั่นรอกเท้ากระทบพื้นยางมะตอย ดังก้องไปตามถนนยามเย็นไร้ผู้คน เห็นชิงช้าอยู่ข้างหน้า ก่อนฉันจะมา มีเด็กมาเล่นอยู่ตรงนี้หรือเปล่า โซซิงซัสนิมเกะยังไหวไปมาอยู่เลย สวนสาธารณะขนาดเล็กแห่งนี้อยู่ข้างบันไดชั้น มีกระดานลื่นที่เต็มไปด้วยร่องรอยเด็กเล่น ไม่กระดกและชิงช้า ถัดจากบันไดยาวๆ มีทางรถไฟ เห็นรถไฟสีแดงวิ่งผ่านไปเจียบๆ ใต้ท้องฟ้าสีเหลืองเหมือนสีดอกแดนดิไลออน มีแพลตฟอร์มสร้างขึ้นแออัดยัดเยียด ข้างหน้ามีทะเล แต่ฉันเลื่อนรางจนแทบมองไม่เห็น จะเอาอย่างไร ยูริโกะ พอดันไปตามเสียงนั้นก็เจอพ่อ ใจเย็นๆ คิดให้ดีๆ นะ แม่ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา คุณพ่อคะ คุณแม่คะ หนูขอโทษ แต่หนูคงทิ้งเด็กคนนี้เป็นไปได้ ฉันขยับปาก แต่อัยคำก็มีได้กลายเป็นเสียง มีเพียงลมหายใจแห้งๆ เล็ดลอดออกมา ถ้าจะตั้งต้นขนาดนี้ ก็คงช่วยอะไรไม่ได้ พ่อเมินฉันหันหลังเดินไป แม่ก็เดินตามไปด้วย ฉันเองก็อยากจะทำตามไปนะ แต่ขามันไม่ขยับเลย ฉันควรทำอย่างไร ใครก็ได้ช่วยด้วย พ่อกับแม่เดินลับตาไป ฉันจึงทรุดตัวลงนั่งบนชิงช้า เหม่อมองฟ้า ไกวโซซิงสนิม เสียงเปรี๊ยะประหนึ่งแก้วแตกดังขึ้น ปรากฏรอยร้าวให้เห็นบนฟ้าสีเหลือง เห็นสีขาวยโพลนแพลมออกมาจากรอยแยกบนท้องฟ้า ทันใดนั้น แผ่นดินสั่นสะเทือนดุจเกลียวคลื่น แพลตที่เห็นอยู่ไกลๆ ถล่มตามกันเหมือนโดมิโน อิชิมิ...ซื่อนี้หลุดออกจากปาก อิชิมิ อิชิมิ ฉันได้แต่ตะโกนซ้ำแล้วซ้ำอีก อ่า...ปานนี้ อิชิมิคงมาถึงสถานีรถไฟแล้ว แต่คุณอาซาบะรอฉันอยู่ ต้องไปหาเขา เขารอฉันอยู่ ต้องไปซื้อหอมหัวใหญ่ แครีรอตกับเนื้อวัว ซื่อหมายองเนสด้วย แต่ไปไม่ทันแล้ว ต้องไปสอนเปียโนให้น้องมิคุ เพลงทรอยเมไรห้องที่สองต้องเล่นโน้ตตัวแรกกับตัวฟ้าให้ชัดๆ นะ คุณพ่อคะ คุณแม่คะ หนูขอโทษ นั่งมองฟ้ากับรอยแยกสีขาวยโพลนไปไม่ทันไร ท้องฟ้าก็

มีดลง บนท้องฟ้าสีเหลืองอมเทา ปรากฏดอกไม้ไฟผุดขึ้นมาให้เห็นทีละดวง
สองดวง เป็นดอกไม้ไฟประหลาดที่มองเห็นเพียงครั้งซีก ฉันทึ่งมองเจ้าครึ่ง
วงกลมผลัดกันขึ้นมาส่องแสงอยู่ดีๆ ไม่รู้ทำไม น้ำตาเอ่อคลอ
ทำไมกันนะ อ่า ทำไมจึงสวยงามได้ถึงขนาดนี้

*

กลับบ้านบ้าน แต่ไม่เจอแม่

อิซึมิ คาซาอิ ถอดรองเท้าเดินขึ้นบ้านเดี่ยวสภาพทรุดโทรมพลาง
เรียกหาแม่ เสียงเรียกแม่ดังก้องไปตามทางเดินมืดๆ ปลายทางเป็นห้อง
นั่งเล่นที่ไม่ได้เปิดไฟ ชั้นสองก็เหมือนจะไม่มีใคร อุณหภูมิในบ้านเย็นจัด
จนรู้สึกหนาวกว่าตอนอยู่นอกบ้านเสียอีก อิซึมิสะดุ้งเสื้อแจ็กเก็ตขนเปิด
ขึ้น อุตส่าห์เดินจากสถานีรถไฟมาด้วยความคาดหวังว่าจะได้เจอความ
อบอุ่น แต่กลับต้องมายืนตัวสั่น

เขาเดินเข้าครัว กลืนควาลอยมาแต่จมูก เวลานี้แม่ควรจะมาเย็น
เตรียมอาหารเย็นอยู่ในครัว แต่ที่ตรงนั้นว่างเปล่า พอเปิดไฟ จึงได้เห็นว่า
ในอ่างล้างจานเล็กๆ เต็มไปด้วยจานซามและแก้วที่ยังไม่ได้ล้าง บนเตาแก๊ส
มีหม้อต้มซุ๊ปที่เหลือผักกาดขาวตั้งทิ้งไว้ มันดูผิดวิสัยคนมีระเบียบอย่างแม่
เพราะแม่จะเป็นคนที่หมั่นล้างจานอยู่เสมอ

ตอนเด็กๆ อิซึมิจะมาล้างจานแทนแม่ในวันที่แม่ไม่สบายจนต้อง
นอนชม ทันทีที่กลับจากโรงเรียนประถม จะยกเก้าอี้มายืนเขย่งในครัว
เพื่อบิบบองน้ำตีฟอง จริงๆ ก็ไม่ได้ล้างเองบ่อยนักหรอก แต่อิซึมิชอบเข้าไป
รายงานแม่ประหนึ่งว่าตนได้ทำภารกิจอันแสนยิ่งใหญ่สำเร็จ แม่ก็จะ
ลูกขึ้นมาจากเตียงแล้วชมว่า “เก่งมาก อิซึมิ ชอบใจ”

อิซึมิเคยดีใจจนลูกขึ้นมาล้างจานอีกในเช้าวันรุ่งขึ้น วันนั้นเขาพลาด

ทำภาชนะขึ้นสำคัญคุณแม่แตก เป็นถ้วยชาใบโปรดที่แม่เคยบอกว่า
ได้มาเมื่อตอนไปเที่ยวคิวชูสมัยสาว ๆ และใช้อย่างทะนุถนอมมาเกินสิบปี
พอแม่เข้ามาเห็นถ้วยชาแตกเป็นสองเสี่ยงอยู่ในอ่างล้างจาน แม่ก็จับมืออิซึมิ
ขึ้นมาถามว่า “เป็นอะไรี่เปล่า ไม่ได้เป็นแผลใช่ไหม” เลือดผุดขึ้นมาเป็น
วงกลมเหมือนมีตัวเต่าทองมาเกาะอยู่ที่ปลายนิ้วชี้ แม่เห็นก็ดึงนิ้วนั้น
เข้าปากไปพร้อมๆ กับเสียงร้องฮะของอิซึมิ เมื่อนิ้วถูกเคลือบไปด้วยน้ำลาย
อุ่นๆ อิซึมิก็รู้สึกผิดจนเจ็บหน้าอก

ห้องนั่งเล่นอยู่ติดกับครัว อิซึมิทยอยเปิดสวิตช์ไฟตั้งแต่ไฟห้อง
เครื่องปรับอากาศ มาจนถึงโทรทัศน์ ตรงกลางห้องนั่งเล่นมีแกรนด์เปียโน
ที่ใช้มานานแล้วตั้งกินพื้นที่ ข้างๆ กันมีโทรทัศน์และเครื่องเสียงขนาด
กะทัดรัดตั้งอยู่

การใช้ชีวิตหลักๆ ของแม่ จะมีเปียโนอยู่ด้วยเสมอ หลังเรียนจบ
มหาวิทยาลัยเอกชนด้านดนตรี แม่เปิดแสดงคอนเสิร์ตเล็กๆ ในฐานะนัก
เปียโนไปพร้อมๆ กับหาเลี้ยงชีพด้วยการเล่นดนตรีตามลานจ๊อในโรงแรม
พอมีอิซึมิ แม่ก็เริ่มทำงานเป็นครูสอนเปียโนเพื่อหารายได้ให้มั่นคงขึ้น
แม่ได้กระแสตอบรับที่ดีจากเพื่อนบ้านทันทีว่า “ครูคนนี้สวยและสอนเก่ง”
ทำให้มีลูกศิษย์มาเรียนด้วยเยอะ อิซึมิก็เคยเรียนเปียโนกับแม่เหมือนกัน
แต่ตอนสอนเปียโนแม่จะเข้มงวดมากกว่ากับเป็นคนละคน แม่น่ากลัว
เวลาอยู่กับเปียโน ตอนขึ้นชั้นประถม อิซึมิเคยบอกกับแม่ว่าอยากเลิกเล่น
เปียโน แม่ตอบกลับมาด้วยสีหน้าหงอยเหงาว่า เล่นต่อไปก็ได้เนี่ย ไม่เห็นต้อง
คิดมากกับวิธีการสอนของแม่เลย แม่ไม่ได้ตำหนิอะไร แต่ก็อยากให้รู้ไว้เนะ
ว่าดนตรีเป็นสิ่งที่อิสระ

เครื่องปรับอากาศที่เต็มไปด้วยคราบเขม่า ส่งเสียงครืดคราด
ออกมาพร้อมๆ กับลมอุ่นมีกลิ่นอับเล็กน้อย คงต้องให้ช่างเข้ามาล้างแอร์
โดยเร็วที่สุดหลังเปิดปีใหม่ อิซึมิโทร.เข้าโทรศัพท์มือถือของแม่ไปแล้ว แต่

ไต่ยีนส์บุญญาถนเสี่ยงดังไปได้หกเจ็ดที ก็ตัดเข้าระบบรับฝากข้อความ

ตรกริมหน้าตาंगมีรูปที่ถ่ายเล่นกันใส่กรอบวางไว้ ตอนนั้นเขาไปเที่ยวปอน้ำร้อนกับแม่สองคน อีชีมีกับยูริโกะใส่ชุดยูคาตะยืนข้างกันหน้าทางเข้าเรียวกัง น่าจะสองปี ไม่ก็สามปีทีแล้ว หรืออาจจะนานกว่านั้น ปกติไม่ค่อยได้ถ่ายรูปคู่กันสองคนแบบนี้ วันนั้นเรียวกังจัดชาชิมิทีมีกุ้งอิเสะตัวเบ้อเรอมาใ้รับประทานกันทีห้องพัก แม่กินไปด้วยชมไปด้วยไม่หยุดปากว่า อร่อยจังเลยเนอะ อยกามาด้วยกันอีกเนอะ แม่พูดซ้ำๆ จนน่ารำคาญ อีชีมีจึงตอบกลับไปว่า “รู้แล้วน่า” แม่ก็ยิ้มเศร้าๆ แล้วพูดว่า “ขอโทษนะ”

อีชีมีนั่งโตะกินข้าว ดูโทรทัศน์อย่างไม่คิดอะไร พอรู้ตัวอีกทีเวลาก็ผ่านไปแล้วเกือบหนึ่งชั่วโมง หันไปทางสวนเล็กๆ เห็นท้องฟ้าสีม่วง มีพลตตั้งตระหง่านบดบัง เห็นแสงไฟจากหน้าต่างพลตผุดขึ้นมาทีละดวง ทีละดวง ก็เริ่มชักจะหิว เริ่มเป็นห่วงด้วยว่าแม่กลับมาช้าเหลือเกิน นัดกันไว้แล้วนะว่าจะมาเวลานี้ ข้างนอกเริ่มมืด ไร้เงาผู้คน

เขาเดินขึ้นชั้นสอง เข้าห้องตัวเองไปวางกระเป๋าเป้บนเตียงนอน ไต่ยีนส์เสี่ยงเฉียดจากโครงเหล็กของเตียงราคาถูกทีใช้มาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย มองไปชั้นหนังสือ เห็นนียบายปกอ่อนแนวสืบสวนหลายเล่ม ตั้งเรียงอยู่กับซีดีเพลงสากล ข้างชั้นหนังสือมีกีตาร์ไฟฟ้าเก่าๆ วางทิ้งไว้ มีฝุ่นจับ เป็นกีตาร์สีน้ำตาลแก่รุ่นเทเลแคสเตอร์ทีแม่ซื้อใ้ เขาเคยใช้กีตาร์ตัวนี้เล่นทีชมรมวงดนตรีของมหาวิทยาลัยจนถึงปีสี่ แต่ก็ไม่เคยทำผลงานได้ตั้งใจจนสุดท่ายก็เลิกเล่นไป

อีชีมีเดินก้มตัวลงบันไดไม้ชันๆ มาชั้นล่าง สายตาเหลือบไปเห็นผ้าพันคอของแม่ทีถูกโยนไปพาดอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น จึงตรงดิ่งไปทีประตูบ้าน สวมรองเท้าผ้าใบแล้วเปิดประตูออกไป

เขาลงเนินไป เลี้ยวซ้ายตรงทางแยก แม่ไปไหนกันแน่ เขาผลอชอย

เท้าเร็วขึ้น ดีเหมือนกัน จะได้คลายหนาวไปในตัว แสงไฟตามถนนส่องลงมากระทบลมหายใจสีขาว ภูมิทัศน์เมืองในช่วงเทศกาลสิ้นปี ดูมีแสงไฟมากกว่าทุกที่ หน้าต่างบ้านเรือนตลอดเนินล้วนเปิดไฟสีขาวนวล มีเสียงโทรทัศน์และเสียงหัวเราะดังลอดออกมาให้ได้ยิน

อิซึมิตั้งใจจะไปสถานีรถไฟด้วยทางลัด จึงเดินเข้าตรอกไป จังหวะที่เขาวางมือจับราวบันได หางตาเหลือบเห็นชิงช้าในสวนสาธารณะข้างๆ กำลังแกว่งไกว

ยูริโกะอยู่ที่ใต้ไฟถนนที่เปล่งแสงจางๆ

เธอนั่งไกวชิงช้าเสียงดังเอื่อยด้าด ทอดตามองทิวทัศน์เมืองยามราตรี อิซึมิไม่ยอมให้เธอตกใจ จึงค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ๆ โบกหน้าด้านข้างของเธอมีประกายเบาๆ แม้จะมีรอยเหี่ยวย่นบ่งบอกถึงความชรา แต่แวตาคู่นั้นก็ยังคงความไร้เดียงสาไม่ต่างจากเด็กสาว ช่างไม่รู้ตัวบ้างเลยว่า อิซึมิเข้ามายืนใกล้ๆ ขนาดนี้แล้ว เขาแต่จับจ้องไปทางแสงไฟในเมือง อมยิ้มราวกับอยู่ในวงรัศมีความฝันอันงดงาม

“แม่ มาทำอะไรอยู่ตรงนี้เหรอ”

อิซึมิถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา เขายังหายใจหอบเหนื่อย

“ฉัน...ต้องกลับแล้ว”

ยูริโกะพึมพำเหมือนกำลังบอกตัวเอง

“อะไรนะ”

“ฉันไม่กลับไม่ได้”

“เป็นอะไรเนี่ย แม่”

“อ้าว ขอโทษ...อิซึมิ”

ในที่สุด ยูริโกะก็หันมามองตาอิซึมิ ดวงตาเธอมีน้ำตาคลอ อิซึมิเห็นประกายในแวตาคู่นั้นแล้วทำตัวไม่ถูก แม่ไม่เคยทำหน้าแบบนี้

“ตกใจหมดเลย กลับบ้านไปแล้วไม่เจอเนี่ย”

“ขอโทษด้วยนะ แม่ไปซื้อของที่ซูเปอร์ แล้วอยู่ดีๆ ก็รู้สึกเหนื่อย”

ยูริโกะพูดแบบนั้น แต่ไม่ได้ถือถุงอะไรเลย

“อยู่ตรงนี้ เดียวก็เป็นหวัดหรอก”

อิซึมิเดินไปยื่นข้างชิงช้า แล้วถอดเสื้อแจ็กเก็ตแขนเปิดไปวางคลุมไหล่ให้ยูริโกะ แม่ใส่เสื้อเบลลาสีขาวที่รีดมาเรียบกริบ และคลุมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนสีกรมท่าเท่านั้น เป็นชุดที่บางเกินไปสำหรับฤดูนี้

“เอาไง จะกลับบ้านไปตี๋มซาฝรั่งอุ่นๆ ก่อนไหม”

“ต้องไปซื้อหอมหัวใหญ่กับแครอท แล้วก็ต้องซื้อเนื้อวัวด้วย...”

“ถ้าจั้น เรามาเดินไปซูเปอร์หน้าสถานีด้วยกัน”

อ้อ ยูริโกะพยักหน้าเหมือนเด็ก สายต่ายังคงหันไปมองทิวทัศน์เมืองที่อยู่เบื้องหลัง เห็นรถไฟสีแดงวิ่งไปมาบนรางทอดยาว ด้วยความที่เป็นคืนสิ้นปี จึงไม่เห็นมีผู้โดยสาร รถไฟแล่นเอื่อยผ่านหน้าต่างสองไป

หน้าสถานีรถไฟมีซูเปอร์มาร์เก็ตที่เป็นเหมือนสวนสนุก เมืองนี้เคยมีเพียงแคร์ร้านขายของชำเล็กๆ จนกระทั่งมีร้านจากเครือข่ายขนาดใหญ่เข้ามาเปิดกิจการเมื่อ 4 ปีที่แล้ว ขายสินค้าตั้งแต่วัตถุดิบในการทำอาหาร เวชภัณฑ์ของใช้ในครัวประจำวัน เครื่องใช้ไฟฟ้าไปจนถึงเสื้อผ้า แม้คำว่า ‘ซูเปอร์มาร์เก็ต’ จะไม่ได้ดูเหมาะสมกับร้านนี้เท่าไรนัก แต่จะให้เรียกว่า ‘ห้างสรรพสินค้า’ หรือ ‘ซอปปิงมอลล์’ ก็ดูจะกระดากปากไปเช่นกัน ยูริโกะจึงเลือกที่จะเรียกที่นี่ว่า ‘ซูเปอร์หน้าสถานี’

อีกไม่กี่ชั่วโมงจะขึ้นปีใหม่ แผนกอาหารสดในช่วงเวลานี้ดูโล่งใจ แม่เดินนำหน้าไปก่อนจนรู้สึกได้เลยว่าเดินเร็วกว่าปกติ รอกันด้วยสิอิซึมิจ้ำจ้วงเดินรถเข็นตามหลังแม่ไป มองไปตามชั้นก็เห็นผงหมัก โยเกิร์ต เสริมสร้างภูมิต้านทาน อาหารปลอดสารกกลูเตน และซูเปอร์ฟู้ด พอไม่ได้มานานๆ สินค้าที่วางขายก็เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกัน

แถวคอนโดกลางเมืองที่อิชิมิพักอยู่ ไม่มีซูเปอร์มาร์เก็ตดี ๆ อยู่ใกล้ จึงต้องสั่งอาหารสดและของใช้ในชีวิตประจำวันทางออนไลน์ให้มาส่งที่บ้าน ระบบปัญญาประดิษฐ์ในเว็บไซต์ขายสินค้าถูกสร้างมาอย่างประณีต คัดสรรสินค้าได้อย่างแม่นยำ ทั้งของที่เราเคยซื้อไป ของต่อไปที่ควรจะซื้อ กระทั่งของที่คาดเดาได้ว่าเราน่าจะชอบ แล้วแสดงเป็นสินค้าแนะนำให้เราเห็นบนหน้าจอ แคกดคลิกตามคำแนะนำเหล่านั้นไปเรื่อยๆ ก็จับจ่ายซื้อของเสร็จได้โดยไม่รู้ตัว

ยูริโกะเดินง่วนจากชั้นวางหนึ่งไปอีกชั้นวางหนึ่ง อันนี้ก็จำเป็นนะอะ อันนั้นก็ต้องซื้อเนอะ ปากพูดพลางหยิบมะเขือเทศบ้าง แครร์รอตบ้าง ใส่ลงไปในตะกร้าสีส้ม แต่ละอย่างที่หยิบมา ดูเยอะเกินความจำเป็น จนอดเป็นห่วงไม่ได้

ยูริโกะหยิบได้กรอกเวียนนาถุงที่แพงที่สุดใส่ตะกร้า เอาถุงๆ ก็ได้มั้ง อิชิมิเข้าไปบอกให้เลือกของที่ถูกกว่า ตอนเด็กๆ ถ้าไม่ซื้อยี่ห้อนี้ ลูกจะร้องไห้ไม่ยอมเลยนะ แม่พูดยิ้มๆ เมื่อก่อนฉันเคยเอาแต่ใจขนาดนั้นเลยเหรอ จำไม่ได้เลยสักนิด

“ลูกเป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้วนะรู้ไหม ไม่ว่าจะเรื่องอะไร ประเดี๋ยวเดียวก็ลืมหมด”

ยูริโกะยื่นมือไปคว้าซูปก๊อมนำซอสข้าวสาลี แม่จะทำข้าวสาลียากกับไข่เจียวหวานๆ ให้กับนะ วันนี้จะทำแต่ของโปรดของอิชิมิตั้งนั้นเลย

พอวางของเต็มตะกร้าที่หน้าเคาน์เตอร์ชำระเงิน ยูริโกะหยิบกระเป๋าเงินออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เป็นกระเป๋าหนังแบรנדดังที่อิชิมิซื้อมาจากร้านค้าปลอดภาษีในต่างประเทศ ซึ่งตอนนี้มันพองโตจนหน้าตาเหมือนขนมโดรายากิ เปิดดูข้างใน เห็นช่องใส่ธนบัตรเต็มไปด้วยใบเสร็จจรับเงิน ปกติแม่จะคอยจัดระเบียบสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าเงินทุกครั้งหลังกลับจากซูเปอร์มาร์เก็ต แต่ตอนนี้ ช่องใส่เศษเงิน มีแต่เงินเหรียญยัดไว้แน่น ยูริโกะเห็น

อิซึมิมองกระเป๋าเงินแบบไม่ละสายตา จึงหันมาพูดแก้เก้อก่อนเปิดกระเป๋าคือว่า ช่วงนี้แม่คิดเลขไม่ออก ใช้แต่แบงก์จ่าย ในกระเป๋าก็เลยมีแต่เงินเหรียญ

“แวะไปซื้อสามหน่วยได้ไหม”

อิซึมิพูดพลางหยิบผักใส่ถุงพลาสติก ถุงไม่เป็นทรงสวยทำท่าจะล้ม เขาจึงรีบเอามือเข้าไปประคอง

“จะไปซื้ออะไรหรือ”

ยูริโกะเรียงอาหารสดเข้าถุงอย่างเป็นระเบียบ ถุงจึงพองกลมเป็นทรงสวย

“ที่บ้านมันหนาวไปหน่อย ก็เลยอยากซื้อพวกเสื้อฮีทเทคมาใส่นอน”

“ขอโทษด้วยนะ แอร์ที่บ้านไม่ค่อยดี”

“ไม่เป็นไรหรอก ผมชี้หนาวไปเองแหละ”

“จริงด้วยนะ อิซึมิไม่ชอบอากาศหนาวๆ”

อิซึมียิ้มตอบเหมือนจะบอกว่าใช่แหละ เขาเป็นคนที่ไม่ได้ชอบทั้งอากาศหนาวและอากาศร้อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตอนอยู่ชั้นประถมเคยบอกแม่ว่า ผมชอบความอุ่นกับความเย็น แม่ก็คงไม่รู้จะตอบยังไงเหมือนกัน

“เดี๋ยวผมซื้อมาเผื่อแม่ด้วย เอาไหม”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวแม่ไปซื้อของอย่างอื่นรอนะ”

“งั้นเดี๋ยวอีกสัปดาห์ที่ กลับมาเจอกันตรงทางเข้านะ”

อิซึมิขึ้นบันไดเลื่อนไป 2 ชั้น มองหาเสื้อผ้ากันหนาวที่อยากได้ ระหว่างเดินอยู่ในร้านค้าที่เป็นระเบียบก็รู้ตัวได้เลยว่าสบายใจกว่าเมื่อครู่ เพิ่งเจอแม่มาได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็เริ่มทรมานเสียแล้ว แคเดินข้างกัน ไม่รู้ทำไมถึงอึดอัด

ตั้งแต่อิซึมิมีกงานทำและย้ายออกไปอยู่ตามลำพังก็ผ่านมาแล้ว 15 ปี แม้จะอยู่ห่างกันแค่ประมาณชั่วโมงครึ่ง แต่ก็เริ่มแวะมาหากันน้อยลง

อย่างป็นี่ก็เพิ่งได้กลับมาเจอหน้าแค่เพียง 2 ครั้ง จะปล่อยให้แม่อยู่บ้านคนเดียวในคืนข้ามปีก็กระไรอยู่ อิชิมิจึงมาอยู่ด้วยเป็นประจำทุกปี แต่หลายปีมานี้ ต่างฝ่ายต่างไม่มีเรื่องจะคุยกัน เหลือแค่เพียงพยักหน้าใส่กัน ทำให้ช่วงเวลาที่ต้องมาอยู่กับยูริโกะ กลายเป็นความยากที่จะต้องคอยคิดหาว่าจะทำอะไรร่วมกันดี จำไม่ได้เลยว่าเริ่มขึ้นก็เกี่ยวกับแม่ตั้งแต่เมื่อไร ทั้งที่เมื่อก่อนเคยเป็นเด็กช่างพูด แต่มารวันนี่ ทุกอย่างมันเปลี่ยนเป็นตรงข้าม

อิชิมิหยิบเสื้อกันหนาวพิมพ์ตัวหนาว่า ‘อุ่นเป็นพิเศษ’ ขึ้นมาดู ยืนเช็กขนาดและสีไปเรื่อยๆ สายตาก็เหลือบไปเห็นชั้นของผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ จะให้ชื่อของแบบเดียวกัน มาใส่เข้าคู่กัน ก็คงประดักประเดิด แต่ก็หยิบเสื้อของผู้หญิงมาด้วย 2 ตัว แล้วตรงไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์

เขาเห็นแม่ยืนถือดอกมาร์กาเร็ตสีขาวอยู่ตรงทางเข้าซูเปอร์มาร์เก็ต ผิวแม่ดูขาวมาก ราวกับแม่ย้อนเวลากลับไปมีหน้าตาเหมือนที่เคยเห็นเมื่อตอนเด็กๆ เมื่อก่อน เวลาที่แม่มาร่วมงานปฐมนิเทศ หรือร่วมกิจกรรมสังเกตุการเรียนการสอน คุณครูและเพื่อนร่วมชั้นมักจะทำเข้ามาชมว่าคุณแม่ของอิชิมิคงสวยจัง จำได้ว่าตอนนั้นเขาภูมิใจมาก

ขอโทษนะ รอนานไหม อิชิมิตามและค่อยๆ เดินเข้าไปหา ยูริโกะ สายหน้าแทนคำตอบ อมยิ้มอย่างอ่อนโยนด้วยใบหน้าที่เล็กๆ รูปไข่เหนือดอกไม้หนึ่งดอก

พอเข้าบ้าน ยูริโกะก็พูดขอโทษด้วยนะที่บ้านรก พลังเริ่มเก็บพัสดุไปรษณีย์และข้าวของต่างๆ ที่ระเกะระกะอยู่ในห้องนั่งเล่น อิชิมิตอบว่าไม่ต้องเก็บก็ได้หน้าและแกะห่อดอกไม้ ออก แจกกันบนโต๊ะกินข้าวมีดอกแอนนีโมนีที่เริ่มโรยราปักอยู่ กลับเหยียดเข่าสีน้ำตาลร่วงอยู่หลายกลีบ แม่ไม่เคยปล่อยให้แจกันขาดดอกไม้สดมาแต่ไหนแต่ไร อิชิมิตึงดอกไม้ ออกมาและเทน้ำซุซุๆ สีน้ำตาลอมเหลืองทิ้งลงอ่างล้างจาน พอเปลี่ยนน้ำให้ใส

สะอาดแล้วปักดอกไม้ที่มีชีวิตชีวาเข้าไป ก็รู้สึกว้าวห้องสว่างขึ้นมาทันที
 ยูริโกะหยิบผ้าที่ซักแล้วขึ้นมาเริ่มพับ อิชิมิทยอยหยิบอาหารสด
 ที่อยู่ในถุงพลาสติกออกมาเก็บใส่ตู้เย็นในครัว ของในตู้เย็นวางอยู่เอี๋แหละ
 เฉลอะขละ มีอาหารกินเหลือห่อแรปกอนอาหารยัดไว้เต็มพื้นที่ ในช่องเก็บผัก
 มีพายเลี้ยงกับแครีรอตที่เหี่ยวแห้ง มองลึกเข้าไปด้านใน เห็นกล้วยที่เปลี่ยน
 เป็นสีน้ำตาลองอยู่ ข้างหม้อหุงข้าวมีขนมปังขาวตั้งอยู่สองก้อน แต่ละก้อนดู
 ไม่มีร่องรอยว่าเคยถูกหยิบขึ้นมาทำอะไรเลย อิชิมิหยิบขนมปังขาวก้อนใหม่
 ที่เพิ่งซื้อออกจากถุงพลาสติกส่งเสียงไปหาแม่ที่อยู่ในห้องนั่งเล่น

“แม่ ซื้ขนมปังมาเยอะไปแล้ว”

อิชิมิซื้ขนมปังสามก้อนที่เรียงอยู่ข้างหม้อหุงข้าว

“ช่วงนี้ ชอบซื้มาเกินอยู่เรื่อยเลย”

ยูริโกะยิ้มเผื่อนๆ พร้อมกับหยิบผ้าเช็ดตัวที่พับเป็นทรงสี่เหลี่ยมมา
 วางซ้อนกัน

“แม่เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้วนะ”

“จริงด้วยเนอะ คงไม่ได้เพิ่งมาเป็นเอาตอนนี้หรอก”

เห็นแม่ทำแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว ชอบซื้โยเกิร์ตหรือไม้ก็แฮมที่มี
 อยู่แล้วในตู้เย็นมาใส่ไว้ซั้ๆ แล้วพูดว่าซื้มาเพราะอิชิมิบอกว่าอร่อย แถม
 ยังบอกด้วยว่ามันลดราคาพิเศษเลยนะ

ยูริโกะเข้ามาอยู่ในครัวแทนอิชิมิ หยิบผ้ากันเปื้อนมาใส่ ชาวข้าว
 ในอ่างล้างจาน ใช้เตาแก๊สเล็กๆ ทำข้าวฮายาชิและไข่เจียวไปพร้อมๆ กัน
 โดยไม่เสียพื้นที่ เปิดไฟต้มน้ำในหม้อก่อนจะไปล้างผักกาดแก้ว และหัน
 มะเขือเทศ

ด้วยความที่แม่ต้องทำงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ แม่จึงกลายเป็นคนที่
 ทำอาหารเร็วมาก เห็นเดินเข้าครัวไปไม่ทันไร ก็ทำเสร็จออกมาแล้วหลาย
 จาน ช่วงแรกที่ย้ายไปอยู่คนเดียว อิชิมิเคยลองฝึกทำอาหารดูบ้างเหมือนกัน

แต่ไม่ว่าจะพยายามยังไง ก็ทำอาหารพร้อมๆ กันหลายอย่างไม่ได้เลย ตอนนั้นคิดในใจว่าแม่เหมือนเล่นกล

มีอะไรให้ช่วยไหม พออิซึมิถาม ยูริโกะก็ตอบโดยไม่ละสายตาจาก เชียงว่าดูทีวีไปเถอะ ซอสเดมิกลาสหอมกรุ่นไซโยมาให้ได้กลิ่นตลอดเวลานี้ นิ่งเอนกายดูรายการมหรหรรณดนตรีชาวแดงบนโซฟา เห็นกลุ่มนักร้องสาว โอโดอลทำเสียงสูงส่งกำลังใจเชียร์นักร้องหญิงแนวเอ็งกะ¹ ส่วนนักร้อง เอ็งกะก็ส่งยิ้มบุเลี่ยน ไม่รู้ว่าดีใจหรือว่ารำคาญ

จำไม่ได้แล้วว่านี่ดูรายการนี้กับแม่เป็นครั้งที่เท่าไร แต่ก็น่าจะเกิน 20 ครั้งได้แล้ว เพราะย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ตั้งแต่เรียนม.3 จะมีโอกาส ได้ทำแบบนี้อีกสักกี่ครั้งกัน อีก 10 หรืออาจจะ 20 ถ้าจะให้เกิน 30 ก็คง เป็นไปได้ยากแล้ว รู้ตัวเลยว่าเราเป็นคุณแม่ลูกที่ผ่านจุดครึ่งชีวิตมาไกลแล้ว

ในปีที่ทีมสีแดงของเรา มีแต่สมาชิกที่เป็นสุดยอดในวงการเลยคะ นักแสดงหญิงจากละครเข้ากล่าวขึ้นอย่างชัดถ้อยชัดคำ คอยพูดย้ำเตือน ผู้ชมเป็นระยะ ไม่ให้ลืมว่ามหรหรรณดนตรีชาวแดงดำเนินรายการโดยมีกฎ แบ่งฝั่งชายและฝั่งหญิง เป็นทีมสีขาวและทีมสีแดง เพื่อลงคะแนนเสียง หาผลแพ้ชนะ

เบื้องหลังพวกนักแสดงหญิงก็ประมาณนี้นั่นแหละ ภาพหัวหน้าพูด ประหนึ่งว่าตนรู้ดีทุกอย่างผุดขึ้นในหัว เมื่อหลายปีก่อน อิซึมิเคยไปทำงาน แล้วเจอนักแสดงหญิงคนนี้มาแล้ว เธอมาแสดงมิวสิกวิดีโอให้ศิลปินซึ่ง เพลงนั้นจะได้ไปประกอบภาพยนตร์ อิซึมิไปสังเกตการณ์กองถ่ายในฐานะ ฝ่ายโปรดิวต์ศิลปิน เธอแทบไม่พูดอะไรเลยตลอดการลองชุดและขณะ ถ่ายทำ จะพูดเท่าที่จำเป็นเพียงแค่ทักทายกับช่างานรับ และอีกไม่กี่ประโยค ตามที่เขียนอยู่ในบทเท่านั้น ไม่มีแม่แต่ประโยคเดียวที่เธอจะเป็นฝ่ายเริ่มคุย

¹ เพลงรำพันถึงความโศกอาดูรแบบญี่ปุ่น มักร้องเล่นลูกคอแบบเพลงลูกทุ่ง

ก่อน ด้วยความที่ภาพลักษณ์ของเธอในโทรทัศน์ดูเป็นนักแสดงหญิง
รุ่นใหม่ผู้สดใสร่าเริง ที่มาจากค่ายเพลงทุกคนก็เลยแปลกใจ ส่วนอิซึมิเอง
ก็รู้สึกแยเหมือนกัน เพราะถูกพามาออกกองโดยไม่ทันตั้งตัวกับงานดนตรี
ที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้ แต่พอได้มาเห็นนางเอกคนนี้ก็กำลังพูดจาจะฉานอยู่ใน
โทรทัศน์อีกครั้ง ก็เริ่มคิดเหมือนกันว่าเธอคงกำลังสนุกที่ได้ทำ ‘การแสดง’
ไม่ว่าจะเป็นเธอคนที่หัวเราะร่าอยู่ในจอ หรือเป็นเธอคนที่ก้มหน้าก้มตา
ไม่คุยอะไรเลยในวันนั้น ทั้งหมดอาจเป็นดังละครแสนสนุกสำหรับเธอ
ก็เป็นได้ ชั่ววเร่เสร็จแล้วนะ เสียงแม่ดังมาจากด้านหลัง

ซอสหน้าตาเข้มข้นราดอยู่บนข้าวสวยที่ส่งประกายสีขาว เห็นไอร้อนๆ
จากข้าวฮายาชิ ในชूपคอนโซเม่มีหัวผักกาดหั่นชิ้นใหญ่ๆ ลอย
ขยับไปมา บนโต๊ะกินข้าวตอนนี้เต็มไปด้วยอาหารฝีมือแม่ มีมะเขือเทศสดๆ
กับสลัดผักกาดแก้ว ไข่เจียวหวานๆ มะเขือส้มวงสวยงามอย่างซอส ต้ม
หัวไชเท้าตากแห้งใส่แครีรอต แม่เป็นคนจังหวัดฮอกไกโด ก็เลยมีกระทัง
ผักดองนามาสู และต้มปลานิวชิน

“แม่เหมือนเล่นกลอยู่จริงๆ”

อิซึมิพูดพลางนั่งลงบนเก้าอี้

“เหมือนยังไง”

ยูริโกะถามพลางเรียงตะเกียบ

“ก็แบบ เผลอแป็บเดียว ทำอาหารออกมาได้เยอะขนาดนี้เลยหรอ”

“เยอะไปหรอ”

“เปล่า ดูน่าอร่อยดี”

“อ้อ ปีนี้เอาแบบสะดวกไว้ก่อนนะ อย่างสลัดก็แค่หั่นผักใส่เท่านั้น
เอง หัวไชเท้าตากแห้งก็ซื้อของที่เขากำเร็จไว้แล้ว ขอโทษด้วยนะ”

“ไม่ต้องขอโทษก็ได้”

“ใจจริงก็อยากจะทำด้วยมือตัวเองให้ได้ครบทุกอย่าง...”

“เรื่องนั้น ไม่ต้องคิดมากหรอก”

“ขอโทษ”

“บอกว่าไม่ต้อง...”

“จริงด้วยเนอะ กินกันเถอะ”

แม่ลูกพูดพร้อมกันว่า อิตาดาคิมัส² ปกติเวลากินข้าวจะปิดโทรทัศน์ ยกเว้นวันสิ้นปีที่จะยอมให้เปิดดูไปด้วยได้ เป็นกฎที่ทั้งคู่รู้กัน

หอมหัวใหญ่ในข้าวฮายาชิละลายไหลเยิ้ม ส่วนแครรอตในซอส สีนํ้าตาลแดงก็ยังมีแกนกลางเหลือไว้ให้พอกกรอบอย่างลงตัว เมื่อกินคู่กับ ข้าวสวย จะออกรสเปรี้ยวบางๆ ตามด้วยความหวานจากหอมหัวใหญ่และ ซอสเดมิกลาสกระจายไปทั่วลิ้น เสียงช้อนกระทบจานไม่หยุด กินไปด้วยหายใจเสียงดังไปด้วย อิชิมิชอบข้าวฮายาชิของแม่ที่สุด หวนกลับไปนึกถึงความหลัง เมื่อครั้งเคยชะเง้อมองครัวเพราะอยากกินข้าวเย็นเร็วๆ ขึ้นมาทันที

รู้ตัวอีกที ในจานก็เหลือข้าวสวยอยู่เพียงเล็กน้อย แม่ถามว่าเติม ข้าวอีกไหม อิชิมิพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร ยูริโกะจึงหยิบจานนั้นแล้ว เดินเข้าครัวไป อิชิมิหันไปมองโทรทัศน์ เห็นมหรรรมนดนตรีชาวแดงดำเนินมาถึงช่วงท้ายของรายการ กลุ่มนักร้องชายโอดอลกำลังร้องและเต้นไปพร้อมๆ กับการยิงภาพเคลื่อนไหวสีฉูดฉาดบนเวที เสียงเชียร์ที่โกล้เคียง กับเสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นมาจากที่นั่งผู้ชม พิธีกรประกาศว่านี่เป็นนวัตกรรมใหม่ล่าสุดทางด้านภาพที่ถูกนำมาใช้บนเวที แต่ไม่ได้อธิบายไว้ด้วยว่า มันใหม่ล่าสุดตรงไหน

ช่วงกินใกล้จะเสร็จ โทรทัศน์ฉายภาพวัดที่เต็มไปด้วยหิมะ ผู้ประกาศ รายงานว่าอีกไม่กี่นาทีก็จะขึ้นปีใหม่ อิชิมิเริ่มอยากรู้ว่าช่องอื่นฉายอะไร จึงลองกดรีโมตดู เห็นแต่ละช่องห้อมล้อมไปด้วยนักแสดงตลกที่ โด่งดังในปีนี้ ไม่กี่กลุ่มนักร้องโอดอล มีผู้ประกาศข่าวและนักกีฬาทยอยกัน

² คำพูดก่อนรับประทานอาหารของชาวญี่ปุ่น

โผล่หน้ามาให้เห็น ไม่ว่าจะเปิดช่องไหนก็เสียงดังนำรำคาญไปหมด จึงเปลี่ยน
กลับมาช่องเดิมทันที จริงๆ ก็แค่อยากดูว่าขึ้นปีใหม่มั้ยไปรียังเท่านั้นแหละ
เนอะ ยูริโกะพูดขึ้นราวกับอ่านใจอิซึมิออก

เสียงระงังจากโทรทัศน์ดังขึ้น จึงรู้ว่าเข้าสู่ปีใหม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว
“สวัสดีปีใหม่ นะคะ”

ยูริโกะพูดพลาจโค้งคำนับ อิซึมิก็ตอบรับด้วยคำพูดเดียวกัน สวัสดี
ปีใหม่ นะคะครับ เป็นการพูดสุภาพใส่กันที่เกิดขึ้นปีละครั้ง เห็นอิซึมิแอบมี
รอยยิ้มด้วยความเขิน ยูริโกะก็อมยิ้มตามและบอกว่าปีนี้ขอรับกวนด้วย
เหมือนเดิมนะ

สมาร์ตโฟนสั่นด้วยข้อความสวัสดีปีใหม่จากรุ่นน้องในที่ทำงานและ
บรรดาเพื่อนฝูง อิซึมิกดส่งข้อความสั้นๆ ไปหาคาโอริซึ่งตอนนี้อยู่บ้านพ่อ
แม่ ก็ได้รับข้อความตอบกลับมาทันทีว่า “สวัสดีปีใหม่ อยู่กับแม่เธอดี ๆ ละ”

“คุณคาโอริ สบายดีไหม”

สบายดี เขาฝากสวัสดีแม่มาด้วย อิซึมิตอบกลับโดยไม่ละสายตา
จากสมาร์ตโฟน เหรอ ไม่ได้เจอนานแล้ว แม่อยากเจอจัง

“ถามหน่อย แม่อายุเท่าไรนะ”

อิซึมิถามกลับเพื่อเปลี่ยนเรื่อง พลาจคืบปลาจขึ้นที่เหลือบนโต๊ะ

“อย่าถามสิ ไม่อยากนับ”

ยูริโกะซึ้งจนจานเปล่าและส่ายหน้า

“แต่วันนี้ วันสำคัญไม่ใช่เหรอ”

“อายุขนาดนี้ เขาไม่สนใจกันแล้วนะ”

“69 ใช่ไหม”

“68”

“อ้าว ขอโทษ”

“เจอแบบนี้ทุกที ก็เลยไม่คิดอะไรแล้ว”

อิซึมิได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ มองหน้าแม่ รอจังหวะที่ยูริโกะละลายตาจากงานบนโต๊ะขึ้นมามองหน้าตนแล้วจึงเอ่ย

“สุขสันต์วันเกิดนะแม่”

แม่เกิดวันขึ้นปีใหม่ ในทุกๆ ปี อิซึมิกับยูริโกะจะมาใช้เวลาร่วมกันในคืนข้ามปีและฉลองวันเกิดด้วยกันสองคน

“แม่เกิดวันที่ทุกคนไม่มีทางลืม แต่ก็ถูกลืมมาตลอดเลย”

ทุกคนจำได้ว่าเธอคนนี้เกิดวันปีใหม่ แต่พอถึงวันปีใหม่ขึ้นมาจริงๆ ทุกคนก็ลืมสนิท ไม่เคยมีใครส่งข้อความอวยพรมาหาเลย อยากจัดงานวันเกิดก็เกรงใจไม่กล้าเชิญใครมา จะไปร้านอาหารก็ปิดหมด ต้องกินอาหารมงคลปีใหม่แทนเค้กวันเกิด เคยกระทั่งได้ของขวัญวันเกิดเป็นเครื่องรางคุ้มภัยจากศาลเจ้าเลยด้วยซ้ำ เวลามีใครมาถามว่าเกิดวันที่เท่าไร เธอก็มักจะตอบไปในทำนองว่าเจ็บใจที่เกิดมาวันที่ 1 มกราคม และตบท้ายด้วยรอยยิ้มว่า “คำว่าสุขสันต์วันเกิด มันแพ้คำว่าสวัสดิ์ปีใหม่ทุกทีเลย”

ยูริโกะมีสิ่งเดียวที่ช่วยเยียวยาหัวใจ เธอเคยมีเพื่อนวัยเด็กที่เกิดวันที่ 1 มกราคมเหมือนกัน แม่มันอาจเป็นเพียงแค่ 1 วันจากทั้งหมด 365 วัน แต่ก็ทำให้ทั้งสองที่เกิดวันเดียวกัน สัมผัสถึงความพิเศษร่วมกัน และกลายเป็นเพื่อนสนิท

อิซึมิได้ฟังเรื่องนี้จากแม่ เมื่อตอนอายุ 11 ขวบ

วันนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้ให้ของขวัญวันเกิดแม่ หนึ่งวันก่อนหน้านั้นเป็นวันสิ้นปี อิซึมิเดินวนเวียนอยู่ในย่านร้านค้าเพื่อตัดสินใจเลือกของ สุดท้ายก็ซื้อดอกมาร์กาเร็ตมาหนึ่งดอก เพราะร้านดอกไม้ในเวลากลางคืนมีของให้เลือกน้อย มีเหลือแค่เพียงดอกมาร์กาเร็ตสีขาว เมื่อได้รับห่อดอกไม้ขนาดกะทัดรัด ยูริโกะก็อุทานขอบคุณและรีบเดินออกจากห้องนั่งเล่นไปโดยไม่กลับเข้ามาพักใหญ่

อาจจะคิดผิดที่เลือกดอกไม้สีขาว อีซึ่มชักเริ่มกังวล รู้แบบนี้น่าจะซื้อขนมซูคริมที่แม่ชอบมาให้ดีกว่า เสียใจอยู่สักพัก แม่ก็เดินตาแดงกลับเข้ามา

“ทำไมถึงเลือกดอกไม้ขาวมาให้แม่เหวอ” แม่ถามอีซึ่ม “แม่ชอบสีนี้ที่สุดเลย”

“ร้านดอกไม้มีแค่ดอกนี้” อีซึ่มตอบซื่อๆ “แต่ก็ดีนะ เพราะคงเลือกเองไม่ได้หรอก” อีซึ่มพูดเสริม

“ดีจังเลยที่เกิดวันนี้”

แม่อุทานอีกครั้ง แล้วเดินไปที่ริมหน้าต่าง หยิบภาพถ่ายสมัยมัธยมปลายขึ้นมาจากรรดาภาพถ่ายที่ตั้งอยู่เรียงราย และเริ่มเล่าเรื่องของเพื่อนวัยเด็กให้ฟัง

ยูริโกะกับเพื่อนสนิทเคยจัดงานวันเกิดและแลกเปลี่ยนของขวัญกันในวันแรกของปี ไปไหว้พระขอพรและสนุกกับหนึ่งวันปีใหม่ในโรงภาพยนตร์ รู้สึกเหมือนถูกเลือกมาคู่กัน ไปดูดวง เกิดวันเดียวกัน ราศีเดียวกัน ก็ควรจะเจอความสุขและความทุกข์ในวันข้างหน้าเหมือนกัน

แต่พออายุ 17 ปี ในฤดูใบไม้ผลิ เพื่อนวัยเด็กคนนี้ก็มาตายจากไปอย่างกะทันหัน ยูริโกะเสียใจ แต่ความรู้สึกที่ไม่รู้จะไปต่ออย่างไรนั้นรุนแรงกว่า ไปงานศพก็ยังไม่เชื่อว่ามันเป็นเรื่องจริง รู้เพียงคนที่เคยมีชีวิตอยู่มาเท่านั้นพอดีคนนั้น เธอไม่อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว เหมือนสูญเสียดวงหนึ่งในตัวเองไปอย่างไม่มีวันกลับ จากวันนั้นเป็นต้นมา ต่อให้อ่านนิตยสารหรือดูโทรทัศน์ ยูริโกะก็จะไม่เชื่อเรื่องดวงอีก

“ชะตาชีวิตเดียวกัน แต่กลับมาตายก่อนกัน แม่ก็เลยมองว่า เกิดวันไหนก็ไม่มีความหมายอะไรทั้งนั้น แต่ตอนนี้รู้แล้วว่าอีซึ่มจะมาอวยพรให้แม่วันเกิดของแม่ก็คงมีความหมายแล้วละ”

ยูริโกะยิ้มและเอ่ยขอบคุณอิชิมิ พลังงักดอกไม้นี้ชาวลงในแก้ว
น้ำใส

ทุกๆ ปี เมื่อถึงวันขึ้นปีใหม่ อิชิมิจะมามอบของขวัญให้แม่ เขาเคย
ให้ผ้าเช็ดหน้า ถ้วยชา เครื่องประดับผม จี้สร้อยคอ ตั้งแต่วันที่ได้ออกไม้
จากอิชิมิ ยูริโกะจะคอยหาดอกไม้หนึ่งดอกมาไว้ที่ห้องเสมอ ช่วงเวลาที่อยู่
ด้วยกันจะต้องมีดอกไม้ราวกับเป็นคำมั่นสัญญา แจกันไม่เคยขาดสีอันเลย
แม้แต่ครั้งเดียว ยกเว้น ‘ตอนนั้น’

“ถึงจะรู้อยู่แล้วก็เถอะ”

เสียงของแม่ ทำให้วัตถุสี่เงินเบลอๆ กลับมาอยู่ในจุดโฟกัส อิชิมิ
นั่งดื่มเบียร์มา 6 กระจอกแล้ว แสงสะท้อนบนกระจอกเปล่ากึ่งไปมาอยู่
เบื้องหน้าเหมือนหมู่แมลง

“มีอะไรหรือ”

“มันก็เป็นอย่างนี้ประจำนั่นแหละ”

“เป็นยังไง”

“ไม่มีใครติดต่อเข้ามาบ้างเลยจริงๆ”

ยูริโกะพูดแล้วเขย่าสมาร์ตโฟนที่เพิ่งซื้อมาเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน
เธอเคยส่งข้อความมาถามอิชิมิหลายครั้ง บอกว่าไม่รู้วิธีใช้

“เดี๋ยวตอนเช้าก็มีคนส่งข้อความมาอวยพรเองแหละ”

อิชิมิพูดและหันไปมองหน้าแม่อีกครั้ง

“จริงด้วยนะะหวังว่าคงไม่ลืมกันนะ”

แม่ยิ้มและมีน้ำตาคลออีกครั้ง ดูเปี่ยมไปด้วยความงามบริสุทธิ์
แบบสาวน้อยแรกวันที่กำลังมีความรัก สิ่งใดที่พาให้แม่เป็นอย่างนั้น อิชิมิเอง
ก็มีอาจล่วงรู้ได้

2

ดูเหมือนเมฆลอยผ่านฟ้าในเวลากลางวันเลย

“ประมาณ 12 เซนติเมตร ก็พอๆ กับลูกเลมอนเลย”

คุณหมอมองจอมอนิเตอร์เครื่องอัลตราซาวนด์กลางใช้หัวตรวจหาบ
ไปตามหน้าท้องหนู อีซีมินั่งมองเครื่องมือที่กำลังไถลไปตามความโค้ง
บนผิว ก้อนเมฆในใจที่เห็นเป็นเกลียวคลื่นเริ่มก่อทรงเป็นรูปร่างคน

“เลมอน เหมอะคะ”

คาโอริซึ่งนอนหงายอยู่บนเตียงตรวจ ยกมือขึ้นกางนิ้วโป้งกับนิ้วชี้
เพื่อกะขนาด 12 เซนติเมตร สายตาอีซีมิเปลี่ยนไปมองตามนิ้วที่เคลื่อนไหว
ผนังในห้องตรวจเป็นสีขาวไร้คราบใดๆ มีกลิ่นยาจางๆ ภาพถ่ายดอกคาโนลา
บนปฏิทินคือสีส้มเดียวที่มีอยู่ตรงนั้น

“อืม... น่าจะเล็กกว่านั้นหน่อย ประมาณผลกีวี่มั้ง”

“ก็วี่...” คาโอริบีบช่องว่างระหว่างนิ้วลง “ทั้งหมดที่ว่ามา มีแต่ผลไม้
ทั้งนั้นเลยนะคะ เวลาจะนึกถึงขนาดเนี่ย”

“ก็ไชนะสิ นึกอย่างอื่นไม่ออกเลย จะให้เป็นอะไรดีล่ะ”

“มาการองไหมคะ หรือจะเป็นขนมชูครีม”

“มันน่าจะหวานเกินไปหน่อยนะ”

สูตินรีแพทย์ร่างท้วมหัวเราะลั่น คุณหมอเป็นชายวัยกลางคน
ที่รูปร่างหน้าตาเหมือนกุกมากกว่าหมอ

“จริงด้วยคะ เริ่มกลัวอ้วนแล้วเนี่ย” คาโอริพลอยหัวเราะไปด้วย

“ถ้ามันเป็นลูกเทนนิสไหมคะ หรือจะลูกเบสบอล”

“ไอเดียดีใช้ได้ ไว้คราวหน้าหมอจะใช้คำนี้เลย”

คุณหมอสูตินรีเวชที่นั่นขึ้นมามีชื่อเสียง คุณหมอใส่เสื้ออกขาว สีขาว ขนาดโอเวอร์ไซส์ แขนเสื้อยาวปิดไปจนไม่เห็นปลายนิ้วเวลาเอามือลง

“ไม่ต้องกังวลอะไรใช่ไหมครับ”

อิซึมิถามแทรก หลังจากนั่งฟังเงียบๆ มาตลอด

“อ้อ ขอโทษที เป็นห่วงใช่ไหม” คุณหมอชี้ไปที่จอมอนิเตอร์ “ดูสิครับ หัวใจเต้นแข็งแรงดีมากเลย สบายใจได้ครับ”

ค่อยโล่งอกหน่อยครับ อิซึมิตอบเสียงแหบ หันไปมองคาโอรุ เธอนอน ขยับปากว่า “ค่อยยังชั่ว” และบีบมืออิซึมิ

ก่อนเมธรุรูปคนขยับไปมาซ้าๆ หัวใจดวงเล็กๆ ตรงกลางเต้นอยู่เป็น จังหวะ ยังไม่รู้รู้สึกเท่าไรว่าตรงนั้นมีอีกหนึ่งชีวิต อิซึมียังไม่คิดด้วยว่า ตัวเองกำลังจะได้เป็นพ่อคน

“ดีใจด้วยล่วงหน้าเลยนะ อีกครั้งปีก็จะได้เป็นคุณพ่อกับคุณแม่ แล้ว”

คุณหมอส่งยิ้มเปี่ยมไมตรีพร้อมกับเช็คคราบเจลบนหัวเครื่องตรวจ อิซึมิลุกขึ้นขอบคุณและเดินไปเปิดประตูสีขาว ทันใดนั้นรู้สึกราวกับมีใคร มาเรียก จึงเหลียวหลังไปมองภาพบนจออัลตราซาวนด์ แต่มันก็ไม่เหลือภาพ อะไรแล้ว ทั้งท้องฟ้ายามค่ำคืนและเกลียวเมฆใดๆ คงไว้เพียงความมืดมิด

“จริงๆ ไม่ต้องมาด้วยทุกรอบก็ได้นะ ต้องทำงานไม่ใช่เหรอ”

คาโอรุพูดหลังจากออกจากโรงพยาบาลมาขึ้นรถไฟสถานีใกล้ๆ รถไฟ สายไซบุ ช่วงบ่ายคนน้อย อิซึมิกับคาโอรุจึงได้นั่งข้างกัน

“อ้าว ปกติคนอื่นเขามากันไม่ใช่เหรอ”

อิซึมิทำหน้าเสียงผิดหวัง หันไปมองใบหน้าด้านข้างของคาโอรุ เธอ กำลังมองไปนอกหน้าต่างที่ข้างทางเต็มไปด้วยต้นซากุระ หมู่ไม้ที่พร้อม จะถูกย้อมเป็นสีชมพูเมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตาม ยังมีแค่กิ่งสีน้ำตาล

“บ้านจุน สามีเขาไม่เคยมาเลยสักครั้ง”

“นั่นก็ใจร้ายไปนะ”

“แต่เหมือนจะมีแบบนี้เยอะนะ ผู้ชายที่ไม่ชอบมาแผนกสูตินรีเวช”

“หรือ”

“ก็พอเข้าใจความรู้สึกนะ ให้มานั่งรอนานๆ ทุกทีเลย แพ้ท้องแต่ก็ต้องอยู่ตั้งเกือบครึ่งวัน”

คาโอรินั่งเอามือจับขอบกระเป๋าสีกรมท่า เธอจะทำแบบนี้ทุกครั้ง ที่แพ้ท้องรุนแรง พออชิมีถามว่าไหวรีเปล่า เธอก็ตอบว่าไหวและหยิบน้ำ แอปเปิ้ลกล่องกระดาษจากในกระเป๋าชิ้นมาดื่มรวดเดียวจนหมด เป็นวิธี “ระงับอาการแพ้ท้อง” ที่เธอพกติดตัวอยู่เสมอ กระเป๋าของเธอยังไม่ได้ติดเครื่องหมายบอกว่าเป็นคุณแม่ตั้งครรภ์ เธอบอกว่าเขินก็เลยยังไม่ได้ติดสักที

“แต่รู้ไหม โอกาสที่จะได้ทำอะไรแบบนี้ ทั้งชีวิตอาจจะมีแค่ครั้ง สองครั้งเองนะ”

รถไฟเร่งเครื่องวิ่งผ่านบ่อตกปลา แม้จะเป็นช่วงเวลากลางวันของ วันธรรมดาก็ยังคับคั่งไปด้วยนักตกปลา ทุกคนต่างนั่งอยู่บนลังเบียร์ หย่อนสายเบ็ดลงไปในบ่อสี่เหลี่ยมผืนผ้า มองจากมุมไกลๆ ยังไม่เห็นว่าได้ปลา

“อชิมี ฉันว่าเธออาจจะขยันเกินไปนะ ผืนมากไปมันอยู่ไม่นานหรอก”

คาโอริพูดพลางพับกล่องน้ำแอปเปิ้ล เป็นนิสัยเธอเวลาจะทิ้งของ ที่ทำจากกระดาษ ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นกระดาษห่อข้าวกล่อง กระดาษเช็ดปากที่ใช้แล้ว หรือซองตะเกียบ เธอจะพับให้เล็กลงก่อนทิ้ง

“ไม่ได้ผืนซะหน่อย”

อชิมีพูดจบ รถไฟก็จอดที่สถานีเหนือบ่อ ยิ่งไม่รู้ ก็ยิ่งอยากลองทำให้ครบทั้งหมดนะ อชิมีส่งเสียงตามหลังคาโอริที่เดินนำหน้า ผ่านรถไฟสาย

สี่เหลืองและสี่ส้มที่จอดขนาบขานาชาลาแคบๆ

ทั้งสองออกจากประตูสถานี เดินขึ้นไปตามเนินเตี้ย ผ่านทางที่มีร้านตั้งเรียงกันมั่วซั่ว ทั้งร้านกาแฟเครื่องดั่ง ร้านหนังสือพวงร้านแผ่นเสียง ร้านข้าวหน้าเนื้อ และร้านสะดวกซื้อ

“เห็นชัดกว่าที่คิดเลยเนอะ”

อิซึมิพูดกลางตึกปกคอเสื้อโค้ตขนแกะ เดินสวนลมเย็นที่พัดเข้ามาจากเบื้องหน้า

“เห็นอะไร”

คาโอริมองหน้าอิซึมิและขยับกระเป๋าที่สะพายบ่า ยิ่งเดินไกลยอดทางเนินก็ยิ่งชัน เธอไม่ชอบให้อิซึมิถือกระเป๋าให้

“ภาพอัลตราซาวนด์ลูกไง”

“จริงด้วยเนอะ แต่เขาบอกว่ามีแบบภาพสามมิติด้วยนะ”

“เป็นยังไง”

“เหมือนว่าเราจะเห็นเป็นตัวลูกเลย เขาบอกว่าสมจริงมาก ไม่ใช่แค่นั้นนะ เดียวนี้มีแบบสี่มิติด้วย”

“สี่มิติเหวอ หมายความว่าไง”

“เห็นเป็นตัว และมีภาพเคลื่อนไหว”

อิซึมิครางว่าสุดยอดเลย คาโอรินหัวเราะและพูดว่าเหมือนในหนังเลยเนอะ แต่คำว่าสี่มิติจริงๆ มันไม่ใช่แบบนั้นนะ เดินขึ้นมาสุดทางเนินแล้วเลี้ยวขวา เริ่มมองเห็นตึกยักษ์สี่เสาที่มีหน้าต่างสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบ่งเป็นช่องๆ บนยอดเนินนั้นโดนแดด อากาศจึงอบอู่นขึ้นมาบ้าง

“เข้าใจแหละว่าน่ารัก เขาก็คงจะอยากเห็นกันชัดๆ”

“นี่คิดแบบนี้จริงๆ เหวอ”

“จริงสิ”

“ดูเหมือนมนุษย์ต่างดาวเลย”

อย่าพูดแบบนี้กับลูกสิ อีชีมีyim เจื่อน คาโอริพักหายใจแล้วพูดต่อ
“เห็นแค่ภาพอัลตราซาวนด์ จะให้บอกหรือน่ารักเลย ฉันก็ยังไม
เข้าใจ”

“ยังเป็นคนไม่หวานเหมือนเดิมเลยนะ”

“ไม่รู้สิ ฉันว่าคนที่คิดเหมือนกันก็น่าจะเยอะอยู่ แต่ทุกคนไม่พูด
ออกมาเท่านั้นเอง”

“เขาเป็นกันแบบนั้นหรือ”

“เป็นกันแบบนั้นแหละ”

อีชีมีกับคาโอริเดินเข้าตึกสี่เทาไปด้วยกัน ผ่านประตูอัตโนมัติ เห็น
พนักงานต้อนรับสาวสวยในเครื่องแบบนั่งเรียงกันเหมือนฝาแฝด ทั้งสอง
สาวนั่งมองแต่คอมพิวเตอร์ในมือ เงยหน้าขึ้นมาทักทายเท่าที่จำเป็นเหมือน
เครื่องจักร คาโอริพูดประจำว่าเอาหุ่นยนต์มานั่งแทนยังจะดีเสียกว่า ช่าง
แผนกต้อนรับมีจอภาพขนาดใหญ่ กำลังฉายมิวสิกวิดีโอของศิลปินเพลง
ฮิปฮอปวัยรุ่นที่อีชีมีรับผิดชอบอยู่พอดี งานภาพดูรู้ว่าตั้งใจทำ แต่เนื้อเพลง
ไม่ติดหูเลย ทั้งๆ ที่ตอนทำเสร็จมันดูมีอะไรมากกว่านี้

คาโอริชำเลื่องมองคาเฟตรงโถงชั้นหนึ่งแล้วเดินไปชั้นลิฟต์ด้านใน
กดชั้นสามกับชั้นห้า

“จะบอกคุณแม่เธอเมื่อไรหรือ” คาโอริถาม

“นั่นสินะ จะห้าเดือนแล้วด้วย ต้องไปบอกได้แล้ว”

“ฉันเองก็ต้องคิดเหมือนกันว่าจะทำถึงเมื่อไรดี”

“ทำอะไร”

“ทำงาน ตั้งใจไว้ว่าอยากทำจนกว่าจะทำไม่ไหว เพราะลาตลอด
ไปก็ไม่มีอะไรทำอยู่ดี”

คาโอริยกไหล่ เธอแจ้งเรื่องท้องให้หัวหน้าแผนกและฝ่ายบุคคลไป
เรียบร้อยแล้ว

“วันก่อนเพิ่งโดนว่ามา”

“ว่าอะไร”

“บอกให้ฉันไปคลอดแทน”

“ทำไมล่ะ”

“บอกว่าคาโอริทำงานได้มากกว่า เลยไล่ให้ฉันไปคลอดและเลี้ยงลูกเอง”

ใจร้าย คาโอริพูดเหมือนเห็นใจแต่ก็หลุดคำออกมาเหมือนกัน ก็จริงอย่างที่เชื่อว่า คาโอริเป็นไต่เรกเตอร์คนเก่งที่บริษัทไว้ใจ หลายๆ แผนกเคยพยายามดึงเธอไปร่วมงาน แต่สุดท้ายเธอก็ขอเลือกเอง จนได้ย้ายมาทำสายเพลงคลาสสิกดังที่ตั้งใจ ตอนนี้นำล้งวุ่นวายกับงานผลิตตั้งแต่วางแผนอัลบั้มไปจนถึงเสียงและจัดงานคอนเสิร์ตให้แก่ศิลปินในสังกัด

“ทำไมออกนะ แต่งกับคนในบริษัทเดียวกันนี่มันไม่ง่ายเลย”

“สู้น้อยสิคะ คุณสามี”

คาโอรียิ้มขี้เล่นในจังหวะเดียวกับที่ลิฟต์หยุดชั้นสามพร้อมเสียงแหลมดังบี๊ง ประตูเปิดและมีรุ่นน้องหลายคนเดินเข้ามาสวัสดี คาโอริพยักหน้ารับเบาๆ และสาวเท้าเดินออกไปจากลิฟต์

KOE คือนักร้องนักแต่งเพลงหญิงวัย 19 ปี

มีคนเจอพรสวรรค์ของเธอจากโลกออนไลน์ แม้จะมีให้เห็นแค่ปาก แต่ก็ทำให้จินตนาการไปได้ไกลถึงใบหน้าอันสวยงามจนผู้คนพูดกันปากต่อปาก มิวสิกวิดีโอซึ่งเธอผลิตเองมียอดชมมากกว่า 3 ล้านครั้งทุกตัว หลังเปิดตัวมาได้ 1 ปี ก็เริ่มมีค่ายเพลงยักษ์ใหญ่เข้ามาสนใจ

“ขอบคุณนะคะที่ส่งเงินซื้อพรสวรรค์ของฉัน” ในวันแรกที่อิซึมิได้เจอ KOE เธอพูดประโยคนี้เป็นประโยคแรก “กรุณาขายฉันเป็นสินค้าด้วยนะคะ ถ้าไม่เช่นนั้น ก็คงไม่มีความหมายที่ฉันจะออกมา”

หลังจากแข่งกัน 5 บริษัท KOE เลือกลงมาอยู่กับบริษัทของอิซึมิ เธอ บอกเหตุผลกับคนนอกว่าเลือกเพราะไดเรกเตอร์ของบริษัทนี้ไว้ใจได้ แต่ความจริงคือบริษัทของอิซึมิเสนอเงินค่าสัญญามากกว่าเจ้าอื่นจนมีโอกาส ปฏิเสธ อิซึมิเองก็มองเห็นพรสวรรค์ของ KOE มาตั้งแต่แรกๆ จึงเสนอตัว เข้ามาดูแลงานโปรโมต คาโอรุซึ่งอายุน้อยกว่า 2 ปี ถูกเรียกให้มาเป็น ผู้ช่วยไดเรกเตอร์

ฉันคุยพร้อมกันมากกว่า 3 คนไม่ได้นะคะ เวลาประชุมขอให้มีคน น้อยที่สุด ฉันไม่ชอบโดนแดดโดยตรง ขอย้ายไปห้องที่ไม่มีหน้าต่าง ฉัน ไม่ดื่มกาแฟเพราะมันเสียสุขภาพ ขอเป็นน้ำเปล่านะคะ ทุกครั้งที่ KOE อยากได้อะไร ทีมงานก็จะคอยยิ้มตอบและวิ่ง่วนจัดหามาให้เหมือนคน โอ้เด็ก

เจอตัวเรื่องมากเข้าให้แล้ว สัญญาตอนเดือนในใจทุกคนดังเป็นที่รู้กัน แต่สุดท้าย ทุกคนก็ต้องเข้าข้าง KOE ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ KOE โค้งคำนับด้วยน้ำตาและรอยยิ้มแบบเด็กๆ เธอเช็ดน้ำตาและพูดเบาๆ ด้วย ‘น้ำเสียจนภาคละเอียด’ ว่าตื่นตื่นไปหน่อยคะ พนักงานหญิงเด็กใหม่ เห็นน้ำตาก็เริ่มมีเสียงกระซิบร่ำตามมาให้ได้ยินจากด้านหลัง

“พรสวรรค์ของเธอ เป็นมากกว่าการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ มันดึงดูดให้ คนมารักและคอยช่วยเหลือ”

นึกถึงคำพูดที่ขึ้นๆมาเลย เป็นคำพูดของไดเรกเตอร์ฝ่ายพัฒนาศิลป์ในใหม่ที่ เป็นคนเจอ KOE เธอมีครบทุกเงื่อนไขที่จะขายได้ คาโอรุที่มอง KOE อยู่ก็น่าจะคิดเหมือนกัน

หลังจากมาเจอกันครั้งแรก อิซึมิกลับไปทีโตะก็ได้รับอีเมลจาก KOE เธอขึ้นต้นด้วยประโยค ‘พอดีว่าเห็นแอดเดรสในนามบัตร’ และพรรณนา ความในใจว่ายอมแลกอนาคตทางการงานกับการตัดสินใจครั้งนี้ไปเพียงใด

ฉันว่าเราถูกโฉลกกันนะคะ คุณอิซึมิ คุณรู้สึกยังไงกับงานเพลงของฉัน ก็บอกกันได้เลยทั้งข้อดีข้อเสีย เมื่ออ่านมาถึงประโยคแถมท้ายตรงนี้ อิซึมิก็รู้สึกตื้นตันประหนึ่งตนเป็นบุคคลที่ถูกเลือก จากวันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่มีเพลงใหม่มาให้ฟัง อิซึมิจะคอยจดประโยคที่โดนใจ และส่งความคิดเห็นกลับไปให้ KOE ทางอีเมล

นี่คือการมาของศิลปินหน้าใหม่ฉีกแนวจากคนอื่น เนื้อเพลงของเธอทำให้บรรดานักแต่งเพลงพากันแต่งทำนองส่งมาประชันเพื่อให้ได้รับเลือก อิซึมิเองก็ตระเวนส่งเดโมเพลงที่มีเสียงร้องไถด์ของ KOE ให้ผู้ผลิตละครและภาพยนตร์หลายๆ เจ้าฟัง ทั้งยังคอยถกกับหัวหน้าเพื่อทำเอกสารแนะนำศิลปินอย่างสวยงาม โปรดิิวเซอร์หลายคนได้ฟังแล้วก็บอกว่าทั้งในคุณภาพผู้กำกับบางคนบอกว่าเคยเป็นแฟนเพลง KOE มาตั้งแต่ยุคออนไลน์ งานของเธอได้รับการตกลงให้ไปประกอบภาพยนตร์และการ์ตูนที่พร้อมๆ กัน ถือว่าเป็นการเตรียมตัวก่อนเปิดตัวเดบิวต์ในฐานะศิลปินหน้าใหม่ ด้วยทีมงานชุดใหญ่แบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

แต่แล้ว หนึ่งสัปดาห์ก่อนอัดเสียงจริง KOE ก็หายตัวไป

ผู้จัดการพยายามติดต่อไปเท่าไรก็ไร้การตอบกลับ ไม่มีใครรู้ว่าเธออยู่ไหน เดือดร้อนจนทีมงานทุกคนต้องออกไปตามหา อิซึมิส่งอีเมลไปหาเธอหลายครั้ง แต่เธอไม่ตอบกลับมาเลย

“เจอ KOE แล้วคะ เธออยู่ชิบูยะ ช่วยมาตอนนี้เลยได้ไหมคะ”

คาโอรุโทรมาบอกตอนตีสอง หลังเกิดเรื่องมาแล้วห้าวัน อิซึมิรีบคว้าเสื้อแจ็กเก็ตมาสวมทับเสื้อยืดและออกจากบ้านไปเรียกแท็กซี่ ขึ้นไปนั่งบนเบาะ เพิ่งได้เห็นว่าตัวเองใส่เสื้อยืดลายฉิมรูปตัวละครในแอนิเมชัน จึงรู้ดชิปเสื้อแจ็กเก็ตขึ้นมาปิด ทุกครั้งที่เจอ KOE เธอจะบอกว่าชอบเสื้อสีกรมท่า ไม่มีลายตัวนี้ อิซึมิก็เลยหยิบมาใส่เสมอ

“ความจริง KOE ติดต่อมาหาฉัน ตั้งแต่ช่วงที่หายไปแล้วคะ”

คาโอริอชิมีอยู่ที่ล็อบบี้โรงแรมหรูในชิบูยะ “พยายามคุยแล้วนะคะ แต่เธอบอกว่าพูดไปพวกเขาก็คงไม่เข้าใจ”

ฉันคิดว่าตอนนี้พาไปเจอหัวหน้าก็คงคุยกันไม่รู้เรื่อง เลยต้องรบกวนคุณอิชิมิให้มาค่ะ คาโอริรายงานสถานการณ์ในระหว่างที่ขึ้นลิฟต์ไปสู่ชั้นสูง KOE บอกด้วยค่ะ ว่าคุณอิชิมิ ‘ยังดูน่าไว้วางใจกว่าคนอื่น’

การที่ KOE เลือกติดต่อกาโอริเพียงคนเดียวแบบนี้ ทำให้อิชิมิน้อยใจ รู้สึกอายตัวเองที่ไปถือประโยชน์ ‘เราถูกใจลึกลับนะคะ’ มาคิดเป็นจริงเป็นจัง

“KOE ไม่มีพ่อค่ะ”

คาโอริพูดเบาๆ ระหว่างมองเมืองสีม่วงอ่อนจากในรถแท็กซี่บนทางด่วน ทุกเส้นทางยามรุ่งสางมีแต่ความโล่ง รถแท็กซี่จึงวิ่งไหลไปได้เรื่อยๆ เหยอ อิชิมิตอบคำเดียวและเงยไป ไม่เข้าใจความหมายที่คาโอริอยากจะสื่อ แต่จะให้ถามตอนนี้ก็ไม่มีอารมณ์ เพราะเพิ่งคุยกันมาร่วม 4 ชั่วโมง

ไม่มีพ่อ

วลีนี้ลอยวนระหว่างคนสองคนที่นั่งเงยบ

ห้องสวีตบนชั้นสูงที่ KOE พักอยู่ มองลงมาจะเห็นวิวชิบูยะยามราตรีสว่างไสวจนแสบตา นอกจากเงินค่าสัญญามูลค่าสูงกว่าคนอื่นแล้ว เธอยังได้รับค่าแรงรายเดือนที่เรียกว่าค่าเลี้ยงดูอีกด้วย

“ฉันลืมไปแล้วค่ะ ว่าดนตรีคืออะไร” KOE นั่งพิงขาเหมือนแมวบนโซฟาหลังใหญ่ “พยายามยังไงก็นึกไม่ออกว่าเคยเขียนเนื้อเพลงยังไง หรือควรร้องเพลงด้วยความรู้สึกไหน”

KOE พร่ำบอกรว่าจะเลิกทำดนตรี พูดซ้ำๆ ว่าตนไม่สามารถแสดงสิ่งที่ลืมไปแล้วได้ อิชิมิตึ่งกับหมดคำพูด ส่วนคาโอริที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ตะล่อมถามไปที่ละเรื่องว่า ทำไมจึงคิดแบบนั้น ไปเจออะไรมาจึงเป็นแบบนี้ แล้ว

ต่อจากนี้อะไรทำอะไร

“ฉันกำลังมีความรักค่ะ”

KOE ยังมองกลุ่มอาคารที่ส่องแสงเกินงาม และเริ่มเล่าเรื่องช่างภาพอายุมากกว่าที่เธอไปตกหลุมรัก

“ฉันไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันค่ะ ว่าทำไมถึงยอมเปิดใจให้คนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกได้ขนาดนี้ ไม่สิ ไม่ใช่ยอมเปิดใจให้เขาเข้ามา น่าจะต้องบอกว่าเขาเป็นคนจุดฉันออกไปต่างหาก”

หลังจบการทำงานถ่ายภาพด้วยกันครั้งแรก KOE ออกมายืนรอเขาที่หน้าสตูดิโอ คืนวันศุกร์มีผู้คนมากมายเดินผ่านหน้าเธอไป ณ ตอนนั้นไบหน้าของเธอยังไม่ถูกเปิดเผยสู่สาธารณชน ตามท้องถนนยังไม่มีใครรู้จัก KOE

“เขาเป็นคนยังไงเธอ”

คาโอรินาม

“เขาเป็นคนที่ไม่พูดเรื่องตัวเองเลย” KOE อมยิ้มเหมือนนึกอะไรได้ “เขาบอกแค่ว่าเพิ่งหย่า แล้วก็ไม่วางจะคบหากับคนในโตเกียวแล้ว”

อิซึมิอยากฟังให้จบเร็วๆ แต่ก็รู้ตัวว่ายังไม่ควรพูดแทรก เหมือนกำลังเล่นตั้งตัวต่อไม้ที่แค่พลาดนิดเดียวก็พังลงมาหมด คาโอรินามต่อซ้ำๆ เหมือนคนล่อแมวออกจากใต้พุ่มไม้ แล้วเป็นยังไงต่อเธอ

“ฉันชวนเขาไปโรงแรมค่ะ ตอนนั้นก็ยังไม่อยากเชื่อเหมือนกันว่าตัวเองก็มีความต้องการอะไรแบบนี้ด้วย เมื่อก่อนฉันไม่ชอบผู้ชายเลย เคยรังเกียจถึงขั้นอยากอาเจียนทุกครั้งทีนึกถึงพวกผู้ชายนี่น้า”

แม้แต่เจ้าตัวก็ยังประหลาดใจ อิซึมิรับฟัง KOE อย่างเข้าใจ ยิ่งมีความต้องการมาก ก็คงยิ่งพยายามผลักดันให้ไกลออกไปมาก ไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว ยังไงเรื่องแบบนี้ก็ต้องเกิด ความอันตรายมันเข้ายวน

รู้จักกันได้สามวัน KOE ก็ย้ายเข้าไปอยู่คอนโดของช่างภาพคนนั้น

ตัดขาดจากโลก ไม่รับโทรศัพท์ผู้จัดการ ใช้งานทุกอย่าง ไม่ไปอัดเสียง ไม่ไปโปรโมตอะไรทั้งนั้น แต่แล้วช่างภาพคนนั้นก็บอกกับเธอว่าจะย้ายไปอยู่บรูกลิน ผมตัดสินใจจะไปตั้งแต่ก่อนมาเจอคุณแล้วนะ พ่อของเธอเป็นนักแสดงชื่อดัง มีกำลังสนับสนุนเขาได้ทุกอย่าง

KOE สับสนมาก โวยวายว่าเขาจะทิ้งเธอไปถ้าต้องอยู่ใกล้กัน พ่อเขานอนหลับไปโดยไม่ตอบคำถาม เธอซึ่งนอนอยู่ข้างๆ ก็หยิบยาต้านเศร้าขึ้นมากลืนหมดแผงจนต้องห้ามส่งโรงพยาบาล

“ตอนที่ตื่นมาบนเตียงโรงพยาบาลและพบว่าตัวเองยังไม่ตาย ฉันก็คิดขึ้นมาได้ว่าเรื่องนี้มันไม่ยากเลย” KOE เอนกายลงบนโซฟา มองนครที่เปล่งประกายสีขาว “ไม่ต้องการอะไรแล้ว ฉันจะไปบรูกลิน แคได้อยู่กับเขาก็พอ”

KOE นอนพิมพ์คำอยู่อย่างนั้น น้ำเสียงที่เคยได้ยินในวันแรกที่เจอเธอ ความละเอียดประจุกอนุภาคเล็กๆ ที่ทอประกายนั้นหายไปหมดแล้ว ไม่หลงเหลือความงามราวกับมนตร์เสื่อม สีหน้าเรียบเฉยของเธอ บอกชัดเจนว่าเธอตัดสินใจแล้ว

โลกของเธอคงยากเกินกว่าจะเข้าไปให้ลึกกว่านี้ คาโอรุก็คงยอมแพ้แล้วจึงเงียบไป อิชิมิรวบรวมความกล้าให้ตัวเองแล้วโน้มหน้าต่อ อย่างน้อยก็ขอให้เพลงที่กำลังทำตอนนี้เสร็จก่อนแล้วค่อยไปอเมริกาได้ไหม อยากพิสูจน์ให้เธอรู้ว่าสิ่งที่เคยคุยกันมาตลอดทางอีเมลนั้นมีความหมาย

“ฉันไม่ใช่คนเดิมแล้วนะคะ เพลงที่เขียนมาตลอดช่วงหลายเดือนนี้มันไม่ใช่คำพูดหรือคนตรีของฉันอีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้น มีทางเดียวคือต้องทิ้งมันไปให้หมดคะ”

เธอปฏิเสธอย่างนิ่มนวลเหมือนคนพร้อมจะเข้าสู่นิทรา ดวงตาเธอฉายแววประจุกเข้าไปรออยู่ในความฝันแล้ว นอกหน้าตาต่างเริ่มทอแสงจางๆ เป็นสีฟ้าอ่อนทั่วบริเวณ รู้ตัวอีกที แสงไฟที่เคยแข่งกันส่องสว่างเต็มชิบยูะ

ก็หายไปหมดแล้ว

แท็กซี่ขับมาถึงหน้าตึกสีเทา อีซึมึกับคาโอรินลงจากรถ เสียงนกร้องดังมาจากต้นไม้ข้างทาง ทั้งสองเดินหนีเสียงนกเข้าไปในออฟฟิศ ก็เจอผู้บริหารค่ายเพลงและผู้เกี่ยวข้องแทบทุกคนนั่งรออยู่

พอรายงานเสร็จ ที่งานทุกคนออกอาการถอดใจ มีเพียงคาโอรินคนเดียวที่ยังใจเย็นและบอกว่าปล่อยไปก่อนเถอะค่ะ จะรั้งไว้ตอนนี้ก็คงเสียเวลาเปล่า อีซึมึเสนอว่าจะเข้าไปขอโทษโปรดิวเซอร์ฝั่งลูกค้าและยื่นข้อเสนอมอบเพลงจากศิลปินที่ดังกว่า ถ้าเราให้วันนี้ไป พวกเขาก็น่าจะยอมผู้บริหารค่ายไม่ยากให้ใช้วิธีนี้แต่ก็ต้องยอมเพราะไม่เหลือทางเลือกอื่น การประชุมจบลงในช่วงฟ้าสาง

หลังจากนั้นสองอาทิตย์ KOE ก็บินไปอเมริกา

คว้นจากเตาถ่านลอยขึ้นในร้านอาหาร อีซึมิชูเหยือกเบียร์ ส่วนคาโอรินยกแก้วเบียร์ขึ้นมาชน และพูดขอบคุณที่เหนื่อยเพื่องานวันนี้ค่ะ

คอนเสิร์ตครั้งแรกของ KOE ผ่านพ้นไป อีซึมิชวนคาโอรินมานั่งร้านปิ้งย่างด้วยกัน เป็นร้านข้างบริษัทที่จองยากอยู่ไม่น้อย แต่พอมาเข้าจริงๆ พนักงานก็ไม่ได้บริการดีนัก แถมยังนั่งไม่ค่อยสบายเพราะอยู่ใกล้บริษัทเกินไป คนที่บริษัทก็เลยไม่มาร้านนี้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เพราะจะได้คุยกันสองคนสะดวกๆ

“เห็นว่าเป็นนักเต้นชาวเกาหลีเลยนะคะ”

คาโอรินเล่าไปด้วย กินผักนามูลไปด้วย หมายถึงเรื่องอะไรหรือ อีซึมิถามพลางคืบคืบกิมจิ

“ก็ศัตรูหัวใจที่ KOE ไปปะทะด้วยที่บรูกลินไง”

“อ้อ ที่ว่าเป็นชู้กับช่างภาพคนนั้นใช่ไหม”

KOE ไปได้ครึ่งปีก็กลับมา คาโอรินทยอยเตรียมงานผลิตอัลบั้มรอไว้

แล้ว เหมือนรู้ล่วงหน้าว่าเธอจะต้องกลับมา KOE กลับมาถึงก็เข้าห้องอัดทันทีติดต่อกันหลายวันที่สตูดิโอในย่านนาคาเมกุระ ปล่อยอัลบั้มล่าช้ากว่ากำหนดไป 8 เดือน

“ไม่ได้เป็นซึ่งเป็นผู้อะไรหรอกค่ะ ผู้ชายแบบนั้นไม่เคยจริงจังกับใครอยู่แล้ว แค่ออให้มาติดกับเท่านั้น”

“ติดกับเธอ”

“เขาแค่รู้ว่า KOE อยากได้ยินอะไร อยากทำอะไร แต่ไม่เคยคิดถึงไม่เคยรักเธอ แค่แสดงเป็นคนที่เธอปรารถนา”

“แต่มันก็มีจริงๆ นั่นแหละ ผู้ชายที่ใจจัดแต่ในเรื่องแบบนี้”

ฉันจำไม่ได้เลยคะ ว่าครั้งปีที่ผ่านมาก่อเกิดอะไรขึ้นบ้าง KOE พุดหลังกลับมาอยู่ญี่ปุ่น นึกไม่ออกเลยคะ ว่าทำไมถึงตัดสินใจแบบนั้น ทำไมถึงไปรักผู้ชายคนนั้น ดวงตาพร่ำมามีน้ำตาไหลเป็นทาง

ตลอดการอัดเสียง คาโอรึคยอยู่ดูหลังให้เธอ บางทีก็เข้าไปกอด ‘เธอลืมนิวริริโกะไปแล้ว’ เนื้อเพลงที่ KOE เขียนหลังจากกลับมา เธอสารภาพว่านำมาจากคำพูดที่เขาบอกเธอตอนอยู่บรูกลิน

“เข้าใจดีเลยคะ ว่าทำไมพวกเราถึงพลาด”

ลิ้นวูวเนื้อหนาพร้อมเลมอนบนจานถูกยกมาวางบนโต๊ะ คาโอรึฮิบบิ้นเลมอนขึ้นมาบีบพร้อมกับหรีตา

“พลาดที่เราเธอ ปัญหาอยู่ที่ KOE นะ”

อิซึมิคิปลิ้นวูวไปวางบนเตาถ่าน 2 ชั้นโดยไม่แตะเลมอน เพราะคิดว่าน้ำเลมอนจะไปกลบรสชาติอื่น

“มีอย่างอื่นที่เราควรทำอีกตั้งหลายอย่างเลย”

“นี่ก็ไม่ต้องออกเลย ว่าตอนนั้นควรทำยังไง”

หลังกลับมา ลีลาการแสดงของ KOE ดูขาดความสดใส เสียงร้องที่เคยเปี่ยมมนตร์เสน่ห์ไม่เหลือเค้าเดิมอีก ทุกครั้งที่มาอัดเสียงก็มาสาย

เกิน 1 ชั่วโมง ไปบันทึกรายการวิทยุเพื่อโปรโมตเพลงก็กินยาต้านเศร้า มาเกินขนาดจนพูดไม่รู้เรื่อง บุคคลผู้เกี่ยวข้องที่เคยสนับสุนเธอ เริ่มหายไปทีละคน ทีละคน

“ฉันคิดว่าคนที่เป็นศิลปินจำเป็นต้องมีแม่และพ่อคะ”

“แม่และพ่อ”

“แม่คือคนที่พร้อมจะเข้าใจทุกอย่าง ส่วนพ่อคือคนที่คอยอบรมให้อยู่ในทางที่ถูกที่ควร มีแค่ฝั่งเดียวก็ไม่ได้ ต้องมีให้ครบทั้งสองฝั่ง”

“หมายความว่าทีมเรามีแต่คนที่เป็นแม่ แต่ไม่มีคนที่เป็นพ่ออันหรือ”

“ฉันคิดว่าฉันตั้งใจทำหน้าที่แบบคนเป็นพ่อไปหมดแล้ว แต่มันก็ยังไม่พอที่จะช่วยปกป้องเธอ และแม่แต่ในชีวิตจริง ตัว KOE เองก็ไม่มีพ่อ”

อิซึมิรู้สึกไม่สบายใจจึงเริ่มมองไปรอบร้าน เบียร์ใกล้หมดก็เลยตั้งใจจะสั่งแก้วใหม่ แต่พนักงานทุกคนมัวแต่ไปยืนหัวเราะกันอยู่หน้าเครื่องคิดเงิน

อัลบั้มขายดีแค่ช่วงแรกและไม่เดินต่อ ยอดขายหยุดอยู่แค่แฟนเพลง KOE ที่ตามมาจกยุคออนไลน์ หลังจบคอนเสิร์ตแรก เธอก็ประกาศพักงานอย่างไม่มีกำหนด

คนที่พยายามขอจนนาทีสุดท้ายให้ KOE ทำเพลงต่อไปก็คือคาโอริต่างจากคืนนั้นที่เธอไม่พูดเรื่องงานเลยตอนอยู่โรงแรมย่านชิบูยะ แต่คราวนี้เธอไม่ยอมแพ้วรากับเป็นคนละคน

อิซึมินั่งมองคาโอริตีบเนื้อแดงขึ้นหนามาวางบนเตาถ่านไปเรื่อยๆ พลางนึกถึงใบหน้าด้านข้างของเธอที่มองออกไปนอกหน้าต่างแก้กัซวันนั้น โตเกียวทาวเวอร์สีเทาสูงเด่นอยู่ภายใต้ท้องฟ้าสีม่วงอ่อน

“การไม่มีพ่อ มันส่งผลขนาดนั้นเลยหรือ”

“อะไรนะคะ”

“คาโอริจัง จำได้ไหมเมื่อวันก่อน เธอก็อพูดว่า ‘KOE ไม่มีพ่อคะ’

เหมือนกัน”

“จำได้คะว่าพูด”

“แปลว่า ถ้า KOE มีพอกก็คงไม่เป็นแบบนี้ใช่ไหม คงไม่หลงผู้ชาย
พรรคินั้น ไม่ทิ้งทุกอย่างให้ทั้งหมดใช่ไหม”

อิซึมิรู้ตัวว่าพูดแบบนี้มันเหมือนหาเรื่อง แต่ก็หยุดไม่ได้ คาโอรินไม่
ละสายตาจากถ่านไฟลุกสีแดงและย่างเนื้อแดงต่อ

“คิดว่าคงปฏิเสธไม่ได้คะ ว่ามันเกี่ยวข้องกัน แล้วอีกอย่าง คนที่
KOE ไปมีอะไรด้วย ก็อายุรุ่นพ่อเลย”

“ไม่คิดว่าเหตุผลมันอ่อนไปหน่อยเหรอ ที่จะโทษว่าพ่อแม่ไม่ดี
หรือไม่อยู่ดูแล ลูกเลยโตมาเป็นคนดีไม่ได้นะ”

ผ่านไปเพียงครู่เดียวก็ได้กลิ่นไหม้ อิซึมิหีบที่คืบขึ้นมากลับก่อน
เนือบนเตาถ่านที่เริ่มมีควันอย่างไม่เกรงใจ

“ฉันไม่ได้พูดแบบนี้เลยนะคะ เพียงแต่ ฉันแค่เชื่อว่ามันส่งผล
กระทบได้จริงๆ”

ไม่ทันแล้ว เนื้อไหม้ไปแล้วทุกชิ้น

“ฉันก็ไม่มีพ่อเหมือนกัน” อิซึมิขยับเนื้อไหม้ไปข้างตะแกรง น้ำมัน
จากก้อนเนื้อสีดำไหลหยด “ไม่มีมาตั้งแต่เกิด หน้าตาเป็นยังไงหรือชื่อ
อะไรก็ยังไม่รู้”

“...ขอโทษด้วยนะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณคาซาอิรู้สึกไม่ดี
เลยคะ”

“ฉันรู้”

ไม่ใช่แค่พ่อของตัวเอง อิซึมิไม่เคยเจอคุณตาเลยด้วยซ้ำ

ด้วยความเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ยูริโกะจึงตัดสินใจคลอดลูกด้วย
ตัวเองเพียงลำพัง “เพราะแม่เคยเป็นเด็กว่านอนสอนง่ายมาโดยตลอด ท่านก็
คงทำใจไม่ได้” แม้กระทั่งวันสุดท้าย พ่อของยูริโกะไม่เคยมาที่โรงพยาบาล

เลย มีเพียงแม่ที่แวะมาเยี่ยมบ้าง แต่หลังคลอดไปได้สักพักก็หายไปเลย

คืนที่อิชิมิจับการศึกษาชั้นประถม ทั้งสองคนไปฉลองด้วยกันที่ร้านอาหารครอบครัวใกล้บ้าน คืนนั้น ยูริโกะเปิดใจเล่าเรื่องราวทั้งหมดก่อนที่เธอจะกลายมาเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว เธอไปรักกับผู้ชายที่มีภรรยาและลูกอยู่ก่อนแล้ว เธอได้รู้ความจริงหลังตั้งท้อง เขาไม่ยอมรับ แต่เธอก็ยังยืนยันจะเก็บลูกไว้ เธออมยิ้มและพูดว่า “แม่เป็นเด็กหัวรั้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนะ” ทุกครั้งที่ถึงวันครบรอบ ยูริโกะจะทยอยเล่าความทรงจำในอดีตให้อิชิมิจับฟัง ทีละเรื่อง ทีละเรื่อง

คาโอรึคิืบเนื้อลายหินอ่อนแผ่นบางๆ ขึ้นมาอย่างบนตะแกรงเพื่อกลบความเงิบ เนื้อน่าจะมีส่วนเยอะ จึงเกิดเปลวไฟพุ่งขึ้นมาพร้อมควันโขมง เสียงน้ำมันหยดตึงๆ กระทบถ่านเป็นจังหวะให้เธอพูดต่อ

“ไม่ผิดหรอกคะ ที่เกิดมากำพร้าพ่อแม่ เด็กๆ เลือกไม่ได้อยู่แล้ว อย่างน้อยการที่ KOE เติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบนี้ ก็ทำให้เธอสร้างสรรค์ดนตรีออกมาได้”

“KOE ไม่จำเป็นต้องกำพร้าพ่อแม่ ก็น่าจะแต่งเพลงดีๆ ออกมาได้เหมือนกันนะ”

อิชิมิต้มเบียร์หมดแก้ว กวาดตามองหาพนักงานอีกครั้ง แต่ไม่มีใครอยู่บนชั้นนี้เลย เขาเฉลอเตาะลิ้น เมื่อก็กังยั่นกันหน้าสลอนอยู่เลย

“มันก็อาจจะใช่ะคะ แต่ว่า...”

“แต่ว่า”

“ก็ต้องยอมรับนะคะ ว่าที่เธอกลั่นหัวใจเขียนออกมาแบบนี้ได้ เป็นเพราะเธอมีชีวิตไม่สมบูรณ์” คาโอรึพูดต่อพลางจ้องเนื้อไฟท่วมบนเตาถ่าน

“...พ่อแม่มีอิทธิพลอย่างหาที่เปรียบมิได้ะคะ ยิ่งรู้ลึกว่าพ่อแม่บังคับห้ามปราม ฉันก็ยิ่งคิดหาวิธีหนีออกมาจากตรงนั้น แล้ววันหนึ่งฉันก็รู้ว่า คนที่ผูกพันกันทางสายเลือดไม่จำเป็นต้องมาทำหน้าที่พ่อแม่เสมอไป

ก็ได้ พ่อแม่ฉันไม่ได้หย่าร้างกันหรอก แต่ก็แทบจะไม่ใช่สามีภรรยากันแล้ว
 สิ่งที่พ่อแม่ควรทำก็ไม่เคยใส่ใจ แทนที่จะได้เรียนรู้จากพ่อแม่ ฉันกลับได้
 รู้จักการใช้ชีวิตให้ถูกต้องจากครูบัลเลต์ที่สอนฉันมาตั้งแต่อนุบาล พ่อโต
 เป็นผู้ใหญ่และเริ่มเข้าใจเรื่องนี้ ฉันก็เลิกสนใจเรื่องสายเลือด เลิกคิดว่า
 ครอบครัวต้องมาก่อน มีให้เห็นตั้งเยอะว่าคนอื่นที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน
 ก็เติมเต็มซึ่งกันและกันได้ เพราะฉะนั้น ถึงจะไม่มีพ่อ ก็ยังมีคนอื่นที่เข้ามา
 ทำหน้าที่ตรงนั้นแทนได้ ฉันก็แค่อยากทำหน้าที่ตรงนั้นให้ KOE”

หลังพูดมาเป็นชุด คาโอรึคิบเนื้อที่เริ่มใหม่ 2-3 ชั้นขึ้นมาเอ่ยว่า
 อิตาดาคิมัส แล้วใส่ปากเคี้ยวแก้มตุ้ย พ่อได้เห็นเธอเคี้ยวคำโตเต็มแรง
 จนคางยื่น ก็เริ่มรู้สึกขำตัวเองที่โมโหไปเมื่อครู

“คุณคาซาอิ เป็นอะไรไปคะ อยู่ดีๆ ก็ยิ้ม”

อิซึมิเพิ่งรู้ว่าตัวเองยิ้มอยู่ ก็ตอนที่คาโอรึคิ

“ไม่มีอะไรหรอก” อิซึมิคิบเนื้อขึ้นใหม่ขึ้นมาอย่าง ถ้ามกลับเพื่อกลบ
 เกล็ดนรอยยิ้มที่ไม่ได้ตั้งใจให้เห็น “สั่งข้าวสวยใหม่”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของคาโอรึคิจ้องเขม็งอิซึมิ “เอาค่ะ ขอสามใหญ่
 ไปเลย!” เธอตอบยิ้มๆ ตั้งแต่เข้าร้านบึงย่างมา เพิ่งได้เห็นเธอยิ้มก็ตอนนี้



ลืมนตาตื่นมา เพราะได้ยินเสียงปิดประตูบ้าน

อิซึมิลุกขึ้นนั่งบนเตียง ผ้าลินินสีขาวล้วนม้วนเป็นก้อนกลมเหมือน
 ขนมสายไหม ข้างกายไม่มีสัมผัสบลุ่นแล้ว เขาบิดขี้เกียจเบาๆ ซายตาไป
 เห็นหนังสือและซีดีที่วางอยู่เกลื่อนกลาด

แนะนำนักเขียน

คาวามูระ เก็งกิ

เกิดเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1979 นักเขียนนิยายและโปรดิวเซอร์ ภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่น จบการศึกษาจาก Sophia University ในกรุงโตเกียว สาขา สื่อมวลชน (Journalism)

ในปี 2012 เขาเริ่มต้นเขียนนวนิยายเรื่องแรก If Cats Were to Disappear from the Earth (ถ้าแมวตัวนั้นหายไปจากโลกนี้) ซึ่งมียอดขายกว่า 7 แสนเล่ม และมีผลงานสร้างชื่อเสียงอีกหลายเรื่อง อาทิ Million Dollar Man, April She Will คาวามูระ เก็งกิ ได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคนทำภาพยนตร์ที่น่าจับตามองของ Hollywood Reporter's Next Generation Asia ประจำปี 2010

ในปี 2019 เขาได้นำนิยายเล่มที่ 4 อย่าง “A Hundred Flowers” ชื่อไทย (ให้รักพาแม่กลับมา) มาสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยเป็นทั้งผู้เขียนบท และเปิดตัวในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์ขนาดยาวเป็นครั้งแรก

คาวามูระ เก็งกิ มีวิธีเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ผลงานของเขาเชิญชวนให้คนกลับมาสำรวจชีวิต ความตาย และความสัมพันธ์ของผู้คน มีรางวัลการ์ตูนตีพิมพ์ทั้งงานเขียนและภาพยนตร์ ถือเป็นบุคคลสำคัญในอุตสาหกรรมวรรณกรรมและภาพยนตร์ญี่ปุ่น

แนะนำนักแปล

ชัยจริงจัง เริ่มต้นจากการเป็นเพจใน facebook ที่ทำเป็นงานอดิเรก เพื่อแชร์และแปลงานโฆษณาญี่ปุ่นที่มีไอเดียแปลกใหม่และสร้างสรรค์ ปัจจุบันมีผู้ติดตามมากกว่าสองแสนคน ดำเนินงานโดยผู้ดูแลคนเดียวซึ่งเป็นอดีตนักเรียนทุนรัฐบาลญี่ปุ่นด้านศิลปะ



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารได้ที่

 DaifukuPUB



“ความรู้สึกอะไรที่สร้างตัวคุณขึ้นมา?”

อชิมี มีวสิกโตเร็กเตอร์มือดีด้วยสามสิบปลาย แม่สอนเปียโนและดูแลเขาอย่างดี เพื่อชดเชยความผิดในอดีตที่ยากจะลืมเลือน ฝังลึกอยู่ในใจอันเจ็บปวด เมื่อเป็นผู้ใหญ่ความห่างเหินจากแม่เริ่มก่อตัว แต่ต้องกลับมาดูแลเพราะโรคสมองเสื่อม เรื่องเล็กๆ เช่น ดอกไม้ที่แม่ใส่แจกันไว้เป็นดอกไม้ที่เคยได้รับจากเขา เรื่องราวรินน้ำตาค่อยๆ ท่วมท้นสว่างวาบขึ้นในใจและเปลี่ยนแปลงเขาไปตลอดกาล สิ่งที่สร้างให้เราเป็นเรา คือความทรงจำที่เรายังไม่ลืมไปไหน...
อบอุ่นหวังซึ้ง ที่จะवलไอในความรู้สึกของคุณไปนานเท่านั้น

นิยาย

SN0071



280.-

www.booktime.co.th



กดจองอ่าน



@DaifukuPUB